

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

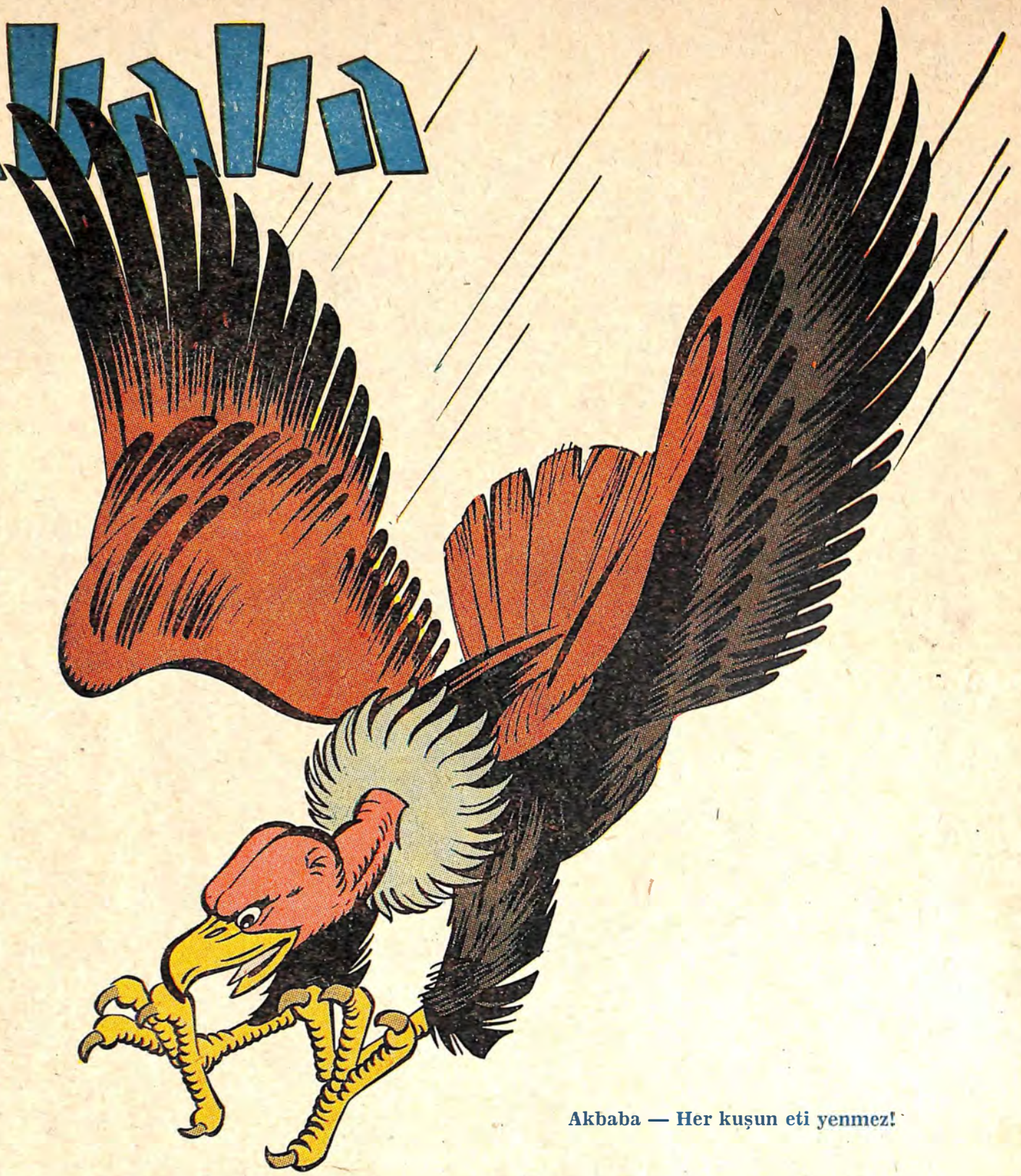
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

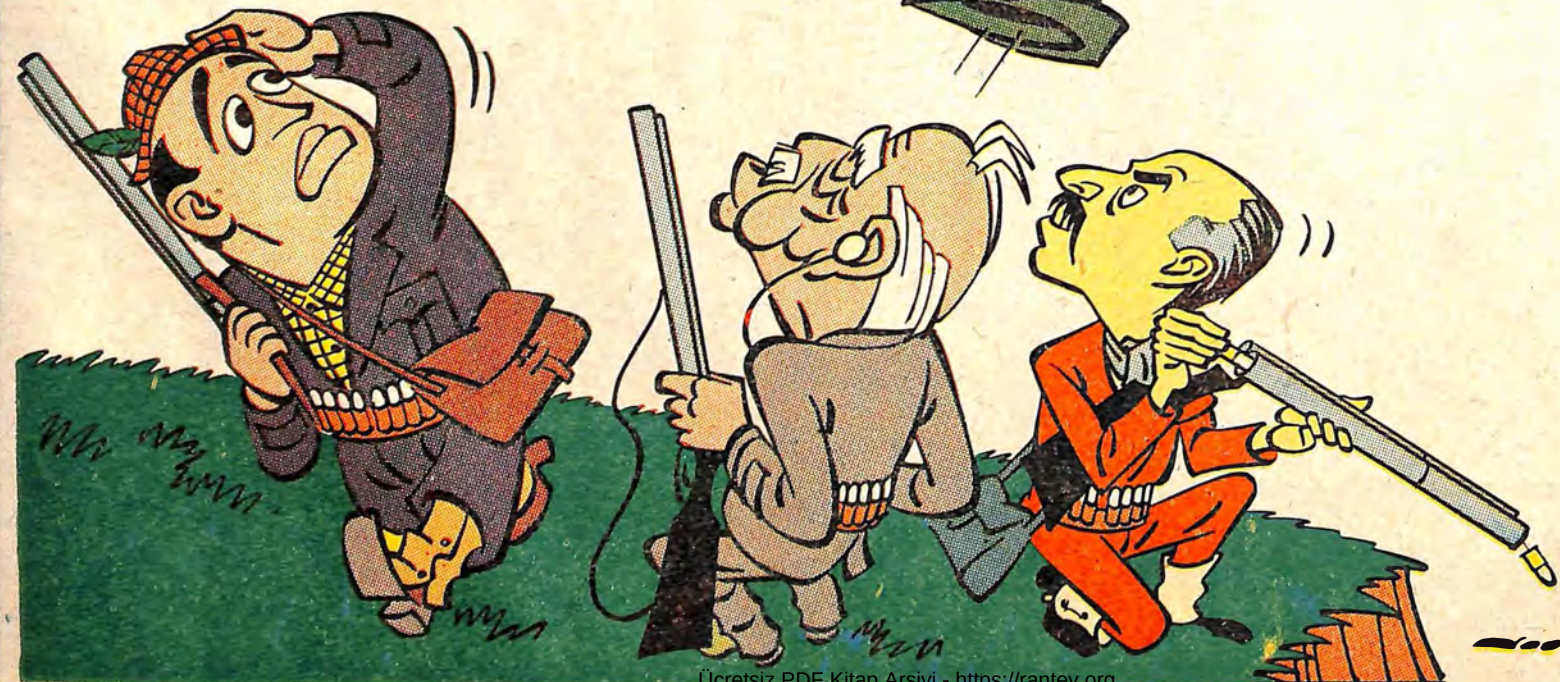
Akbaba

45

YAŞINDA

Akbaba — Her kuşun eti yenmez!

servet keşidesi

SIZE SERVET VAAT EDİYOR...

Türkiye İş Bankasının
"Servet Keşidesi"
size refah... ve saadet
vaat ediyor. Ayağınıza
gelen bu güzel fırsatı
kaçırmayınız. Tasarruflarınızı
Türkiye İş Bankasına
yatırarak SERVET
KEŞİDESİNE MUTLAKA
KATILINIZ.

Servet Keşidesinde
**50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramiyesi

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Afaas : 9239 — 275)

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 50 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Aralık 1966

SABIRLI

ADALET Partisinin büyük kongresinden bir şey daha öğrendik: Genel Başkan Süleyman Demirel'in ne sabırlı, ama ne sabırlı bir adam olduğunu...

Bir Meclis çatışmasında, sayın İnönü'nün, kendisine saldıran Demokrat'lara: «Benim kadar sabırlısını bulamazsınız» dediğini hatırlıyorum. Bu, haklı bir övünme idi. Onu, bütün cephele-ri ile hepimiz tanırız. Yalnız Cumhurbaşkanı değil, yalnız C. H.P. Genel Başkanı değil, İkinci Dünya Savaşı yıllarının millî şefi idi de...

Seviz yılın bu tek adamı, o günlerde saldırıların en iğrenci-ne uğruyordu: Kütahya'da taşla-nan onun başı idi. Topkapı'da po-litika barbarlarının saldırısına uğrayan onun otomobili idi. Kal-dırımlarda sürüklenen onun hey-keli idi ve günün Başbakanı dili ile «Profesyonel kaatil» diye damgalanan onun ihtiyar alnı i-di!

İnönü, insan gücünün dayana-mıyacağı böylesine kahpe hü-cumlara dayanmıştır. Ama, yine de günün birinde bu sabır taşı çatladı ve:

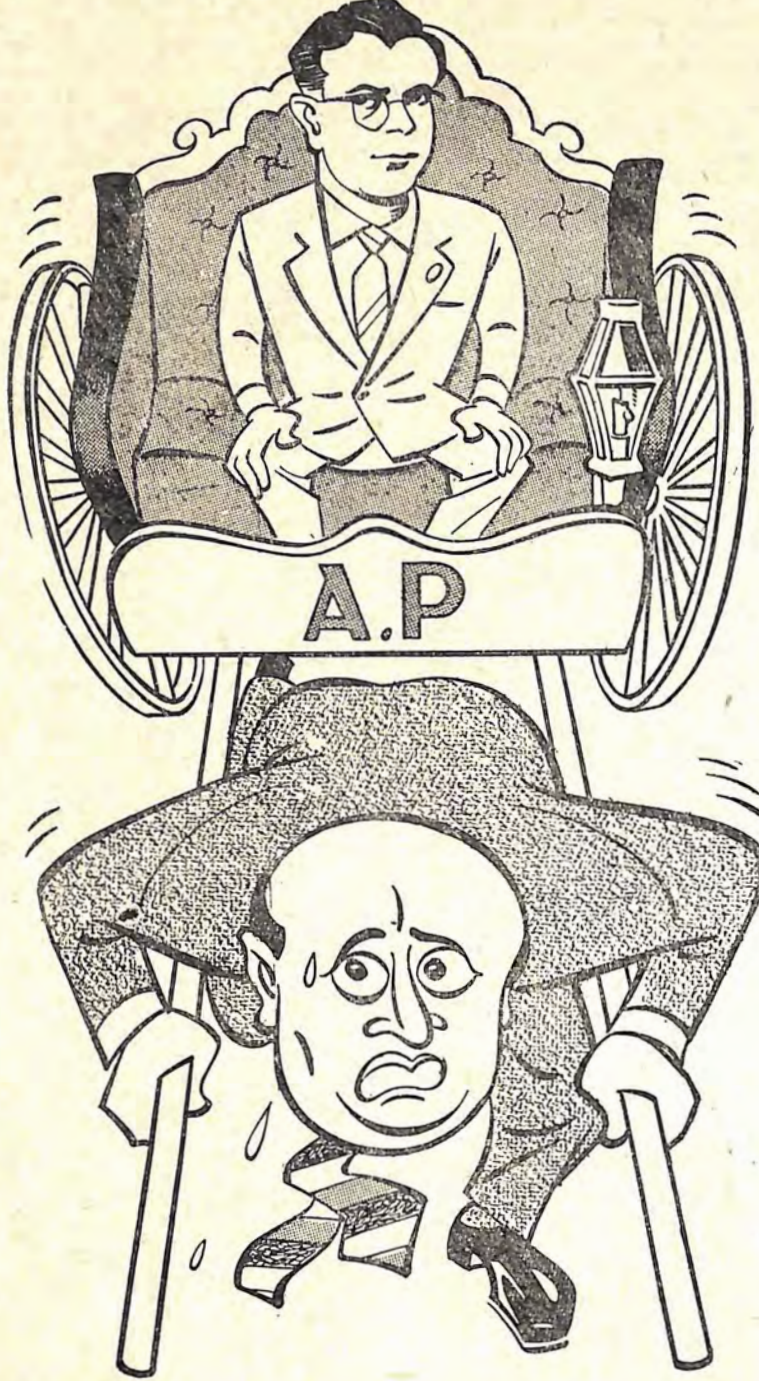
— Kafamı kızdırırsanız yapmı-yacağım yoktur, dedi!

1950'den 1960 yılına kadar ge-çen on yıllık iktidar - muhalefet kavgasına sabırla sabırsızlığın savaşı diyebiliriz.

27 Mayıs ihtilâlini adım adım üstüne çeken, Demokrat Parti yöneticilerinin sabırsızlığıdır der-sek yanlış olmaz sanırım.

Başbakan sayın Demirel'in de nasıl çatlamaz bir sabır taşı ol-duğunu, bir yıldır parti dışı sal-dırımlara gösterdiği dilsiz dayanış-tan anlıyorduk. Ona da, sayın İnönü'ye atılan çamurlardan da-ha az kirli olmayanları yağdırıl-mıştır, ama bunca hünerli kale-min tırnağı, sayın Demirel'i bir yılda yerleştiği milyonların kal-binden sökemedi.

A.P. kongresinin ilk gününde Genel Başkan Yardımcısı Osman Turan, Genel Başkan Demirel'e karşı çıktı..

«Hiç kimseden çekmedi A.P.'den çektiği kadar!»

Ne güzel, ne doğru söylemiş Boileau: «Dehâ uzun, bir sabırdır» diye! Adalet Partisi büyük kongresinden

kulağıma gelen inanılmaz seslerden anladık ki, sayın Demirel, iktidar gö-re-vini aldığı günden beri, yalnız karşı par-

ADAM!

tlerin değil, kendi partisi içinde-ki aşırı akımların hızına da da-yanmaktadır. Bunun en akıl al-maz örneğini, adının başında bir de «Profesör» lük taşıyan kendi Genel Başkan Yardımcısı verdi. Kongrenin ilk toplantı saatlerin-de, Genel Başkanın karşısında Genel Başkan Yardımcısını gör-dük.

Yalnız o kadar da değildir. Kongrenin ikinci gününde, artık bize bile sevimli görünmeye baş-layan Devlet Bakanı Refet Sez-gin'in —yalnız alkış beklenen şu mahut Elmalı konusunda— bir kaç sapık ağızdan yuhalanması-nı, A.P. büyük kongresi için sa-hiden utanç sayarız.

Gülünç bir söylenti bile olsa, Adalet Partisi Genel Başkanlığı için, omuzlarda taşınan Yüksel Menderes'in adı geçmesi de, parti yarınına yön vermeğe ge-lenlerin arasında hâlâ ne kafalar bulunduğunu göstermeğe yeter.

Ama bu gülünç söylenti-yi «Böyle bir şey düşünmedim» derken, Menderes'zâdenin kul-landığı «şimdilik» sözüne dikkat-leri çekmek isteriz. Bu «Şimdi-lik» sözü, şuur altında nasıl giz-li niyetlerin pusu kurduğunu an-lamamıza yetmez mi?

Çankaya'da . beşinci Cumhur-başkanı oturuyor. Kim derdi ki, bir iktidar partisi kongresinde, eski şehzadeleri kendi çıkarları-na oynatan, çağ dışı Osmanlı politikacılarıyla karşı karşıya ge-leceğiz?

En az, C.H.P.'nin başındaki sa-bırlı adam kadar sabırlı bir a-dam, A.P.'nin başındadır.

Kapkara sağın, kıpkızıl sola da-yandığı bir ortamda yaşıyoruz. Onun için, bir merdivenin basa-maklarını inerken, sayın İnönü'nün neye Demirel'in omuzuna dayandığını anlıyorum...

İnşallah anladığım gibidir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

AKBABA KIRKBEŞ YAŞINDA

Akbaba, bu sayısı ile kırkbeş yaşına ba-sıyor. Kırkbeş yılın başı ile sonunu bir cüm-lede çizelim:

İlk sayımız çıktığı gün, Dolmabahçe Sara-yında Halife vardı. Bugün,Çankaya Köşkünde beşinci Cumhurbaşkanı var!

Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, sa-tır satır, çizgi çizgi, Akbaba koleksiyonların-dadır.

Onu, bunca yıl sizin sevginiz yaşattı. Bi-zim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç almıştır, şevk almıştır, cesaret almıştır.

Bu sevgiye layık olmak için hiçbir şey-i-mizi esirgemiyoruz: Arasıra sağlığınıza bile! Edebiyatın en güç dalı olan siyasi mizañ, dünya basınında bile parmakla gösterilecek kadar azdır. Akbaba'nın bu sayılı örneklerin başında geldiğini övünerek söyleyebiliriz.

Son kırkdört yılın mizahçılarını birer bi-rer düşününüz. Hepsî, yazarları ve çizerleri ile Akbaba mektebinde yetişmişlerdir.

Akbaba, kırkbeş yaşına basarken, göz nurları, alın terleri, koleksiyonlarımızda kan-dil kandil parlayan eski arkadaşlarını hürmet ve rahmetle selâmlar ve sayıları her hafta durmadan artan sevgili okurlarına gönül do-lusu teşekkürlerini sunar.

Paramı Geri Aldım!

Adnan Veli

BELKİ, dinlemişsinizdir: Ankara Radyosunun kısa dalga-sında haftada bir konuşmalar yapıyorum. T.R.T. de, eksik olmasın, bana bir cep harçlığı veriyor. Ama verirken de, vergisini keserek...

Meğer sayın ilgililer bu kesintiyi yaparken, ben fakiri kayıracaklarına Maliyeyi kayırıyorlarmış! T.R.T. den benim gibi cep harçlığı alan başka bir zat, bu yanlışlığı bir gün farketmiş:

— Aman, demiş, siz Gelir Vergisi Kanununun, bilmem kaç sayılı kanunla değiştirilen filanca maddesinin falanca fıkrasını bilmez misiniz?

Şaşırmışlar muhasebedekiler. Kanunu açıp, bir daha okumuşlar. İti-raz doğru ama, ne olur ne olmaz, biz bu işi Maliye Bakanlığında sorup doğrusunu öğrenelim, demişler.

Bakanlığa, durumu anlatan bir yazı yazmışlar. Aylarca bekledikten sonra cevabını da almışlar. Bakanlık:

— Evet, demiş. Sizin, vergi kesme konusunda uyguladığınız formül yanlıştır. Şimdiye kadar fazladan kestiğiniz vergiler için, hak sahiplerini uyarırsınız. Bu hak sahipleri, ilgili vergi dairesine bir dilekçeyle baş vurup fazla kesintileri geri isteyebilirler.

Bendeniz, geçenlerde bir yurt gezisine çıkmıştım. Bu arada Ankara'ya da uğradım. Hazır uğramışken, şu benden haksız yere kesilen vergi fazlasını da geri alayım, dedim. Ama bunun miktarını, nereden ne isteyeceğimi bilmediğim için, doğrudan doğruya T.R.T.'ye başvurdum. Benden yanlış kesilen para, 698 lira 87 kuruşmuş.

Bir dilekçe yazıp, vergilerin toptan yatırıldığı Çankaya Vergi Dairesine götürdüm. Vergi Dairesinin Müdürü Nihat bey adında, kıbar, anlayışlı bir zatmış. İstanbul'dan geldiğimi, Ankara'da ancak iki gün kalabileceğimi, bu süre içinde şu vergi işini halledersem memnun olacağımı kendisine anlattım. Hemen zile basıp, ilgili memuru çağırttı:

— T.R.T.'ye bir tezkere yazıp, hangi tarihlerde, hangi sayılı makbuzlarla, kaç lira meyanında vergi yatırılmış olduğunu ve dilekçe sahibinin kaç lira alacağı bulunduğunu soralım, dedi.

Ben Müdürün odasında oturdum. Kendisine görev verilen memur, yarım saatin içinde istenilen tezkereyi yazdı. Müdüre getirip imzalattı. Müdür bey bana döndü:

— Şu yazıyı evraka kaydettirin, sonra T.R.T.'ye götürün, dedi.

Evrak kaydını yapan hanım pek nazik çıktı. Üstelik, beni de tanırmış. Hemen kaydını yaptı. Deftere «elden verildi» yazıp, tezkereyi elimine tutuşturdu.

Vergi Dairesinden çıkıp T.R.T.'nin yolunu tuttum. Genel Müdürlüğe gelinece, muhasebeyi sordum. Alt katta imiş. İlgili zata uzattım yazıyı. Okudu:

— Peki, dedi. Biz, Vergi Dairesinin sorularını, bordrolar üstünde, teker teker inceleme yapıp cevaplandırırız. Siz bir hafta sonra uğrayın!

— Aman beyfendi, dedim. Hazır, yolum Ankara'ya düşmüşken, şu işi çabucak hallediverelim. Ben, yarın değil, öbür gün, Ankara'dan ayrılmak zorundayım. Onun için...

— Peki öyleyse, dedi. Yarın değil, öbür gün uğrayın. Biz de bütün bordroları çıkartmış ve makbuz numaralarını tesbit etmiş oluruz.

Yapılacak başka şey yok. Ankara caddelerini bir hayli arşınladıktan

sonra, ikinci gün, tekrar T.R.T.'ye gittim. Muhasebedeki ilgili zat:

— Ha! dedi. Geldiniz mi?

— Geldim.

— Biz, sizin işinizi çıkartamadık. Bordrolarla meşgul olan arkadaşın ayağına taş düşmüş. Üç gün istirahat aldı. Onun için, birkaç gün sonra uğramanızı rica edeceğim.

— Aman, dedim, ben bugün Ankara'dan ayrılacaktım.

— Öyleyse İstanbul'daki adresinizi verin, cevabı oraya yollayalım.

— Hayır. Ben hemen İstanbul'a dönmiyeceğim. Üstelik sizin bana cevap yollamamızla iş bitmez. Bu cevabı ben, Çankaya Vergi Dairesine elden götüreceğim...

— Ah! dedi. Aksilik... Arkadaşın ayağına taş düştü, gelemiyor işe...

— Peki, dedim. Bordrolar neredeyse çıkartın, ben araştırayım. Çalışmalarım için ücret de talep etmem! Bir saat, iki saat, dört saat ararım.

— Olmaaaaz, dedi. Sadece, ayağına taş düşen arkadaş, makbuz numaralarını bilir. Bordroyla mesele bitmiyor ki...

— Aman beyfendi, dedim. Ayağına taş düşen arkadaş, üç ay göreve gelemese, ne olacak?

— Gelir, gelir, dedi. Pazartesiye muhakkak gelir.

Düşündüm. Pazartesiye üç gün var. Araya cumartesi, pazar da giriyor. Canım sıkıldı buna.

— Bunun mutlaka bir çaresi olmalı, dedim.

— Durun öyleyse, dedi. Şu arkadaşın çekmecelerini bir karıştırıyorum, belki bir şeyler bulurum.

Yerinden kalkıp karşıki masaya gitti. Bütün çekmeceleri teker teker aradı. Tekmil evrakı masanın üstüne yığı. Yok, yok.

Hepsini tekrar çekmecelere yerleştirdi. Sonunda, masanın üstündeki sumenin arasında bir kâğıt buldu.

— Hah, tamam! dedi. Buraya koymuş notlarını. Sizin işiniz halloldu demektir. Bu kâğıtta, fazladan ödenen vergiler ve makbuz numaraları var. Şimdi biz, Vergi Dairesine, bu kayıtlara göre bir yazı yazıp size verelim. Bunu götürün.

— Lütfedersiniz efendim, dedim. Yazı hemen yazılır mı acaba?

— Tabii. Bir saate kadar hazırlarız.

Teşekkür ederek çıktım. Mithatpaşa Caddesinde bir aşağı, bir yukarı, tam bir saat dolaşım. Bir saatin sonunda, tekrar muhasebeye geldim. İlgili:

— Bitmek üzere, dedi. Bakın, karşıdaki arkadaş, makinede yazıyor.

Karşıdaki arkadaşın yanına gittim. Gerçekten yazı bitmek üzereydi. Beş dakika sonra da bitti. Makinede yazıyı yazan arkadaş:

— Bir dakika müsaade edin, şu ellerimi yıkayıp geleyim, dedi.

— Estağfurullah, buyurun, dedim.

Gitti. Ben, makineye takılı kâğıttaki rakamları incelerken, ne göreyim? Toplama yanlış yapılmamış mı? 698 lira yerine, 688 lira yazılmış. Hani ben, on lira noksan almaya dünden razıyım ama, gelelim Vergi Dairesi hesap yanlışları vardır diye evrakı geri çevirecek.

On dakika sonra musluktan dönen arkadaşına yanlışlığı gösterdim.

— Hay Allah cezasını versin, dedi. Daktiloda 9 yerine, 8'e mi basmışım? Üstelik altı kopye...

— Evet, öyle olmuş.

Birinci kopyeyi makine ile, öteki kopyeleri kalemle düzelttik. Parafını koydu. Servis Şefine götürdük. O da rakamları inceledikten sonra imzaladı. Asıl, Genel Müdüre imzalatmak gerekiyordu. Genel Müdür yerinde bulunamayınca, Genel Müdür Muavini imzalayabilirmiş. Asansöre atladığımız gibi yedinci katı bulduk. Ben, memur arkadaşla birlikte kabinde çıkarken, Genel Müdür Yardımcısı Muharrem bey de, aşağı inmek için orada bekliyormuş. Eskiden tanışıklığımız var. Hemen yanına sokuldum:

— Beyefendi, Allah ömürler versin, dedim. Âfiyetesiniz inşallah?

— Vay efendim, hoş geldiniz, nasılsınız? dedi.

— Teşekkür ederim. Bir istirahatım olacak, dedim.

— Hay hay, buyurun, dedi.

— Şu evraka bir imza lütfederse-niz...

Yanımdaki memur arkadaş, elindeki imza defterini uzattı. Muharrem bey de imzaladı.

Sonra gene o memur arkadaşla alt kata indik. Genel evrak kalemine kaydını yaptırdık. Tezkereyi, imza karşılığı, benim elime verdiler. Gelelim, saat beş buçuk olduğu için Çankaya Vergi Dairesi kapanmıştı.

İster istemez ertesi günü bekledim.

Sabahleyin erkenden gittim. İlk evraka kaydını yaptırdım. Sonra, görevli arkadaşına verdim yazıyı. Okudu:

— Hay Allah, dedi. Gene eksik yazmışlar.

— Neyi eksik yazmışlar kardeşim?

— Sizin verginizi, kaç lira meyanında yatırdıklarınızı belirtmemişler.

— Aman bey kardeşim, dedim. Makbuz numaraları var burada. O makbuzlar bulununca, kaç lira meyanında yatırıldığı ortaya çıkar zaten...

Neyse, fazla huysuzluk etmedi.

— Şimdi bu muameleye ben hemen başlayayım, yarın gelip evrakınızı alın, dedi.

— Yarın mı?

— Tabii yarın ya!... T.R.T.'den gelen bütün bordrolar aranacak, vergi makbuzları cilt, sıra, varak numaralarına göre bulunacak. Oradaki hesaplar incelenecek. T.R.T.'den gelen hesaplara uyarınca, tahakkuka gönderilecek. Onun için yarından önce olmaz!

Boynumu büküp çıktım oradan. Gelsin, Ankara'nın arşınlanacak caddeleri...

Uzun lâfın kısası, ertesi günü zor ettim. Sabahleyin hemen Vergi Dairesine damladım. İlgili memur:

— Sizin evrakınız hazırlandı, dedi. Bunu alıp Defterdarlığa götüreceksiniz. Defterdarlık da durumu inceliyecek. Yalnız bir mesele var. Müdür bey bugün gelmedi. Komis-yona gitti.

— Peki, Müdür Muavini imzalasam olmaz mı?

— Olmaz.

— Ne yapacağız?

— Pazartesi gelir Müdür bey.

— Bugün cumartesi ama.

— Evet.. Pazartesiye gelin.

— Peki, bu Komisyon dediğiniz yer nerede?

— Defterdarlıkta...

— Ben evrakı Defterdarlığa götürüp, Müdür beyi bir dakika dışarı çağırarak imzaltsam...

— Olmaaaaz. Devlet hizmeti bu, öyle lâubalilik kaldırır mı?

Gene boynumu bükerek çıktım oradan. Araya cumartesi, pazar da girince, Ankara'da gün geçirmek, bir yabancının son derece güç. Hani Meclis açık olsa, araya gidip bazı milletvekillerini dinleyerek eğlenmek kaabil anı, orası da kapalı. Cumartesi ve pazar günü Ankara'da at yarışları varmış. At yarışlarına giden kim para kazanmış da, ben kazanacağım? İki gün içinde, dört yüz lira da hipodroma bıraktım!

Pazartesi geldi, Vergi Dairesinde soluğu aldım. Müdür bey imzalamış evrakı. İlgili memur:

— Bereket, şansınız var da, işiniz

Kalkınma!

754

çabuk görülüyor, dedi. Şu kâğıtları alıp kalemde kaydını yaptırın. Sonra da Defterdarlıkta Gelir Müdürlüğüne götürün.

Dediği gibi yaptım. Bir taksiye atladığım gibi Defterdarlığa vardım. Gelir Müdür Muavini Mahmut beyi buldum. Okudu kâğıtları:

— Yandaki odada Müdür bey vardır, ona havale ettirin, dedi.

Müdürün yanına girip havalesini yaptırdım. Tekrar Mahmut beye getirdim. Mahmut bey, bitişik odada, cam bölmenin arkasında oturan başka bir memuru işaret etti:

— Şu beye götürün...

O beye götürdüm. Kâğıtları eline alıp, hepsini teker teker, başından sonuna kadar okuması, epek sürdü. Sonunda:

— Fazla mı vergi ödemişsiniz? dedi.

— Evet, dedim.

— Nereden belli?

— T.R.T., Maliye Bakanlığına sormuş. Maliye Bakanlığı da, uygulanan formülün yanlış olduğunu bildirmiş!

— Nasıl bildirmiş?

— Yazı ile bildirmiş!

— O yazıyı, niye bu evraka eklememişler?

— Ne bileyim ben? Yazı, her halde Vergi Dairesindedir.

— Her işi noksan yaparlar be birader...

Biraz homurdandı ama, beni geriye çevirmeye de utandı. Evrakı tekrar incelemeye koyuldu. Rakamların tek tek puantajını yaptı. Toplamaları kontrol etti. Sonunda, evrakın bir köşesine parafını koydu:

— Mahmut beye götürün, dedi.

Götürdük. Mahmut bey de aynı incelemeleri yaptıktan sonra imzaladı:

— Yandaki odada Müdür beye götürün, dedi.

Götürdük. O da inceledi, imzasını koydu:

— Leman hanıma götürün, dedi.

— Leman hanım kimdir beyfendi? dedim.

— Evrak kaleminde. Odacıya sorun, gösterir.

Dışarı çıkıp sordum. En dipteki odayı gösterdi. Oraya girdim. Üç dört masada erkek memurlar oturuyorlardı. Bunlar Leman hanım olamazlar diye düşünerek, Leman hanımı sordum.

— Bekleyin biraz, dediler. Şimdi gelir.

Bekle, bekle, bekle, Leman hanım yok.

Aynı memur:

— Gelir şimdi, dedi.

Tekrar bekle, bekle, Leman hanım yok.

Bir daha aynı adama sokuldum:

— Mesai saatinde, görevi başında bulunmaz mı? dedim.

— Amma da uzun ettin haaa! dedi. Bir insanın yüz numarası gelemez mi? Senin yüz numaran gelmez mi hiç?

— Bazen gelir!

— Onun da belki yüz numarası gelmiştir. Bekle biraz daha...

Gene bekledim. Sonunda Leman hanım göründü. Benim uzattığım evrakı alıp şöyle bir okudu. Hem girişini, hem çıkışını yaptı deftere. Sonra:

— Bunu tekrar Çankaya Vergi Dairesine götüreceksiniz, dedi.

Deftere imzayı basıp, elden aldık kâğıtları. Hemen bir dolmuşa atlayıp Vergi Dairesine geldim. İlgili memuru buldum. Defterdarlıkta yapılan işlemleri inceledikten sonra:

— Tamam, dedi. Şimdi bu kâğıtları, aşağıda Tahakkuk'a vereceğiz. Alacağınız için, tahakkuk evrakı hazırlanacak.

Aşağıya indik. Tahakkuk servisinin şefi olan hanım pek nazikti:

— Beyfendi, öğleden sonra gelin, dedi. Şimdi saat on ikiye geliyor, öğleye kadar yetiştirmez, dedi.

İster istemez, öğleden sonrayı bekledim. Saat 14'te, tahakkuk evra-

kı hazırlanmıştı. Şef imzaladıktan sonra:

— Müdür Muavini Avni beye götürün, dedi.

Yukarıya çıkıp Avni beye imzalat-tım.

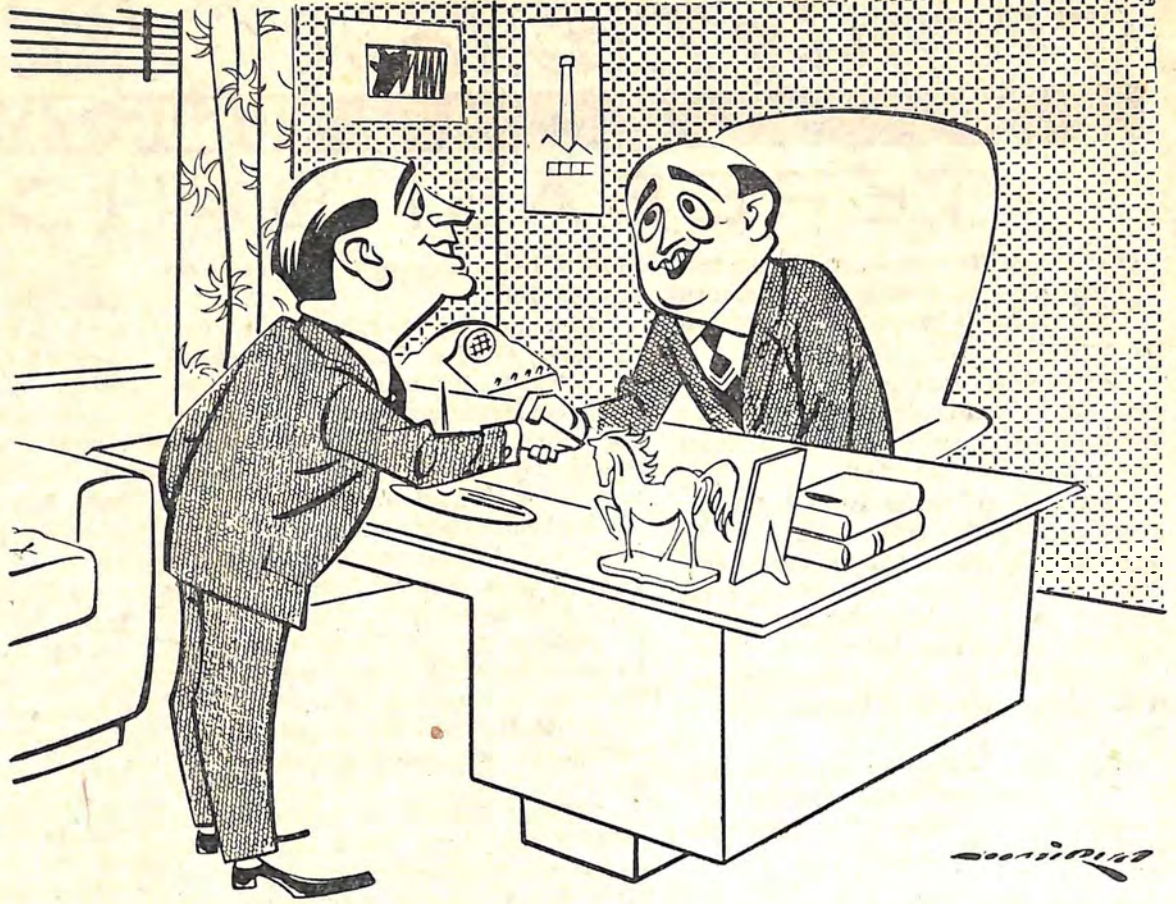
— Evrak kaydettiler, dedi.

Evraktaki, tanıdık çıkan hanıma kaydını yaptırdım. İmzamı alıp, kâğıtları benim elime verdikten sonra:

— Bunu gene Defterdarlığa götüreceksiniz, dedi. Defterdarlığın alt katında, muhasebe vardır, oraya! Teşekkür ederek, atlardım bir arabaya. Alt katta birçok servisler vardı. Odacıya sordum. Vergi iadeleriyle uğraşan masayı gösterdi bana. A-damcağıza uzattım kâğıtları.

Bir ödeme evrakı doldurdu:

— Öteki bölmeye geçin, büyük masada oturan beye verin, dedi.

Demirel — Kutlu olsun.. Elele, başbaşa çalışınız!

Büyük masada oturan beyin yanına gidip evrakı uzattım. Bir misafiri gelmiş, onunla konuşuyordu. Yanındaki masada oturan arkadaşına:

— Sen bu beyin işini yapiver, dedi. O aldı kâğıtları. İnceledi, yazdı, çizdi:

— Tamam, dedi. Tâ köşede Müdür Muavini bey vardır, ona götürün.

Müdür Muavinine götürdüm. İmzaladı:

— Türkân hanıma verin, çekinizi kessin, dedi.

Türkân hanıma götürdüm. Çeki doldurdu:

— Tekrar Müdür Muavinine imzalatın, dedi.

İmzalattım. Müdür Muavini:

— Ferit beye de imzalatın, dedi. Şu karşı masada...

Ferit beye de imzalattım çeki.

— Türkân hanıma götürün, mühürlesin, dedi.

Ona da mühürlettik.

— Merkez Bankasından gidip paranızı alın, dedi.

Hepsine, yığınlarla teşekkürler bırakarak çıktım oradan. Merkez Bankasına gidip vergi fazlasını geri aldım.

Gelgelelim, günlerce uğraşıp didinmek bir yana, otel, yemek, dolmuş, taksi ve saire masrafı, Ankara'da harcadığım para 1250 lirayı bulmuş!

698 lirayı geri alabilmek için, yaptığım masraf bu... Üstelik at yarışlarında kaybettiğim 400 lira da dahil değil.

Nasıl, beğendiniz mi başarıyı?... Biz, yedi düvele ögüt veren yazarlar çok akıllı kişilerizdir, çookok...

Adnan VELİ

— Yanlışlıkla: «Yarın git, bugün gel» demişim müdür bey!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

TEPEBAŞI BAHÇESİ

ŞU DRAM Tiyatrosu'nun yanındaki toprak yığını, benim gençliğimin en sık, en neşeli bahçesiydi dersem inanır mısınız?...

Bu bahçeyi, Batı kültürü almış bir zevk organizatörü kiralamıştı: Mösyö Leyman... Kırçıl saçlı, kırçıl kaşlı, kırçıl bıyıklı, kalın, küt bir adam...

Sağında bir sahne vardı bahçenin: Akşamları orkestra çalar, geceleri varyete oynardı. Solda ve Haliç'e bakan kordonda iki geniş teras: Işıklı masalar da akşam yemekleri için... Dünyanın en iyi içkilerini bulurdunuz: Uzun saplı, kesme kristal kadehlerde üzüm tüten Ren şarapları, Mozel şarapları, Fransız şarapları!

Rakı mı?... Öyle rakı aramayın şimdi. O Dimitrokopolu'lar, o İstafilina'lar, o Üzüm Kızları... Hüseyin Rifat ilânlarda şöyle övmüştü rakısını:

O kadar sâf-u elezdir ki rakım,
İki zıkkınlanırım, bir satarım.
Bunu takdir ile nûş eyleyenin,
Zevkinin üstüne zevkler katarım!

Yemek, meze birinci sınıf üstündeydi: Boncuk boncuk taze havyarından yaz sonu turfarda çileğine kadar...

Sol terasın Pera Palas yanı, meşhur Garden-Bar'dı.

Bahçede yaz akşamları tur atardı, kadınlı erkekli süzme bir kalabalık.

Kadınlı dedimse, sakın bizimkiler gelmesin aklınıza. Türk kıızı henüz peçe ile çarşafın zindanındaydı!

Köprü'yi geçeceğimiz akşam, önce kendimizi tepeden tırnağa gözden geçirirdik: İskarpın tozsuz mu? Pantolon ütülü mü? Fes kalıplı mı? Kolalı göm'ek temiz mi?...

Sonra, bir Beyoğlu güzelinin yanından geçerken, kadın kokusunu içimize çekmekle mutlu, bahçenin kalabalığına karıştık...

Bir gözgöze geliş, belli belirsiz bir dudak ucu gülüşü, özlentiler dolu gençliği-

mizin haftalar boyu ayıltısı olmayan sarhoşluğu idi!

Bazı akşamlar, dostum Emin Ali Çavlı, Nimet Arzık'ın babası, tadına doymaz adam Halit Carım, ben, terasta oturur, birer kadeh rakı ile hovardalık ederdik... Birer kadeh dedim, ikincisine bütçemizin takatı yoktu ki... Yahya Kemal şiirimize elbet yeni bir takat getirdi. Ama hiç kimse, Halit Carım kadar öz şiiri tatmadı ve tattıramadı. Ömrü Paris'te geçmişti onun: Kıravat vitrinleri önünde değil, sanatın doğup büyüdüğü, şöhretlerin parlayıp söndüğü o eşsiz Paris kahvelerinde... Çağdaş Fransız şairlerinin hepsi ile dosttu, arkadaştı. Onların çeşitli hikâyelerini Halit'ten dinler, yeni Fransız şiirinin gizli lezzetini onun sesinde tadardık...

Tepebaşı Bahçesi, bu süslü kalabalık gülünçtü onun için... Sultanahmet Camii'ne bakan hasır iskemleli setli kahveyi se-verdi en çok... Orada, mavi beyaz, kulp-suz, yayvan fincanlarda kahvelerimizi içerken bir yaprak açardı Fransız edebiyatından, bitmez tükenmez bir yaprak... Asıl kürsü bu hasır iskemleydi, asıl üniversite, önünde güvercinler uçuşan bu setli kahve...

Tepebaşı Bahçesi derken, aklıma hep Halit Ziya Uşaklıgil gelir: Bu bahçeyi, henüz onyediyi yaşında bir lise öğrencisi iken, ilk Avrupalı Türk romanı Mavi-Siyah'ta uzaktan tanıdım: «Bârân-ı dürr-ü elmas = İnci ve elmas yağmuru» altında...

Üstadımızın yıldızlı gecesi buydu: Bârân-ı dürr-ü elmas!...

Bazı günler, Halit Carım ile Emin Ali:

— Gel, derlerdi, sosyeteyi utandıralım!

İkisi de ellerine birer salkım alır ve ayıplayan bakışlardan inadına habersiz, üzümlelerini tane tane yiyerek turlarını yarlardı, ütülü pantolonlar ve ipek fiştanlar arasında!

Garden Bar, ne İstanbul'da ne Ankarada henüz eşi olmayan bir eğlence yeri idi. Dekor güzeldi, sahne güzeldi ve Parisli, Viyanalı artistler birbirinden güzel... Dünya kabarelerinin en pırıltılı yıldızlarını Garden Bar'da seyrederdik... Bakardınız, dinleyenlerin gönülleri, bir Fransız şarkıcısının sesinde, sanki Naili-i Kadim'in mısraı olmuş:

O gül endâm bir al şâla bürünsün yürüsün,
Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün!

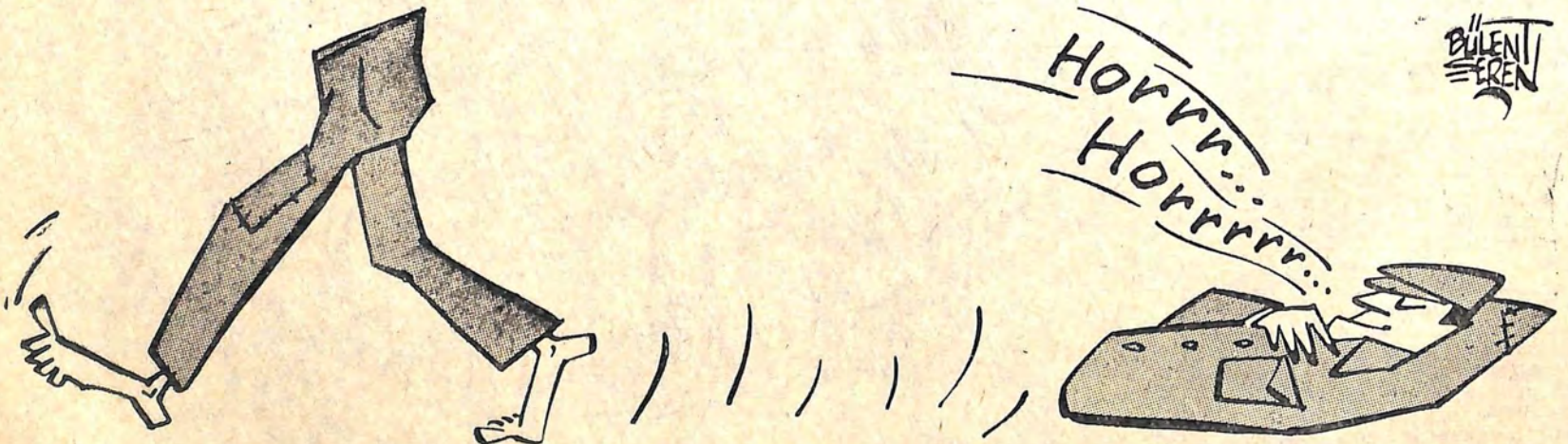
Bakardınız, kakhahalar atan kasten-yetler ve gülleri tutuşmuş şallar içinde, bir İspanyol rüyası başlamış sahnede...

Yer yer şampanyaların mitralyöz ateşi le hava delik deşik olur. Gümüş kovara yaslanmış yılların dinlendirdiği içkiler masalarda sıralanmıştır.

Ekmeksiz ve şekersiz Birinci Dünya Savaşında, Çardaş'ı İstanbul'a getiren Milovitch bu Garden Bar'ın yıldızı idi. Rivayet ederler: Levazım Reisi Topal İsmail Hakkı Paşa'nın milyonerlerinden bir harb zengini, onu fildişi güzelliği ile çırpıplak, bangnotlardan bir yatak çarşafı üzerine sermiş!

Beş yıllık savaşın tek vurgun masalı buydu galiba!...

Bizim Yokuş
Yusuf Ziya Ortaç
Onbinlerce okuyucunun beklediği kitap:
BASILİYOR
En iyi kâğıt, en temiz baskı.
Pek Yakında

İşçi yürüyüşlerinden ilhamlar...

PAZARTESİ

Tedavi

İlgililer günlerce kafa yorup düşünmüşler, taşınmışlar, aksaklıkların nereden doğduğunu araştırmışlar, sonunda bulduklarını sanıp basına açıklamışlar: Vatandaş, Devlet kapısında zorluk çekmiyecek!

İlahi... Kapılardan zorluk çeken mi var? Asıl zorluk, kapıdan girdikten sonra başlıyor. Evrak götürürsün, muameleye girmez. Muameleye girse kapıdan sen çıkarsın, evrak yaşını tamamlamadan çıkmaz!

SALI

Asıl zorluk

Biz suya yapılan zammın bütçelerimizde bıraktığı açığı kapatma çarelerini ararken, hükümet de halka tesiri olmayacak yeni zamlar arıyormuş.

Sağ olsunlar. Biz, zammı karşılamamanın çarelerini arayalım, onlar zam yapma çarelerini arasınlar. Fıkra'yı bilirsiniz. Arıların hücumuna uğrayan adam, yüzü gözü şiş bir halde pürtlüş rastladığı ilk muayenehanenin kapısından dalar ve doktora:

— Aman, der, çabuk bir çare bulun. Arıların iğneleri mahvetti beni!

Doktor gayet sâkin cevap verir:

— Telâşlanmayın... Şimdi bir iğne yaparız, hiçbir şeyiniz kalmaz!

ÇARŞAMBA

Dil Sürçmesi

Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın düzenlediği bir açık oturumda konuşmacılar, «Türkiye'de eğitim, irtica emrine giriyor» demişler.

A.P. milletvekili Osman Yüksel Serdengeçti «Osmanoğullarının yurda dönmeleri için» bir kanun teklifi hazırlamakta olduğunu söylemiş.

Millî Eğitim Bakanı Dengiz, «Kur'an kursları, Anayasaya aykırı değildir» demiş.

Anlaşılan, sendika konuşmacılarının dil sürçmesini, iktidar partisinin yetkilileri şu şekilde düzeltmek istemiş: «Türkiye'de irtica, eğitimin emrine giriyor!»

PERŞEMBE

İnsanlar çoğaldıkça

Tarım Bakanı Bahri Dağdaş, «Türkiye'de hayvanlar azalıyor» demiş.

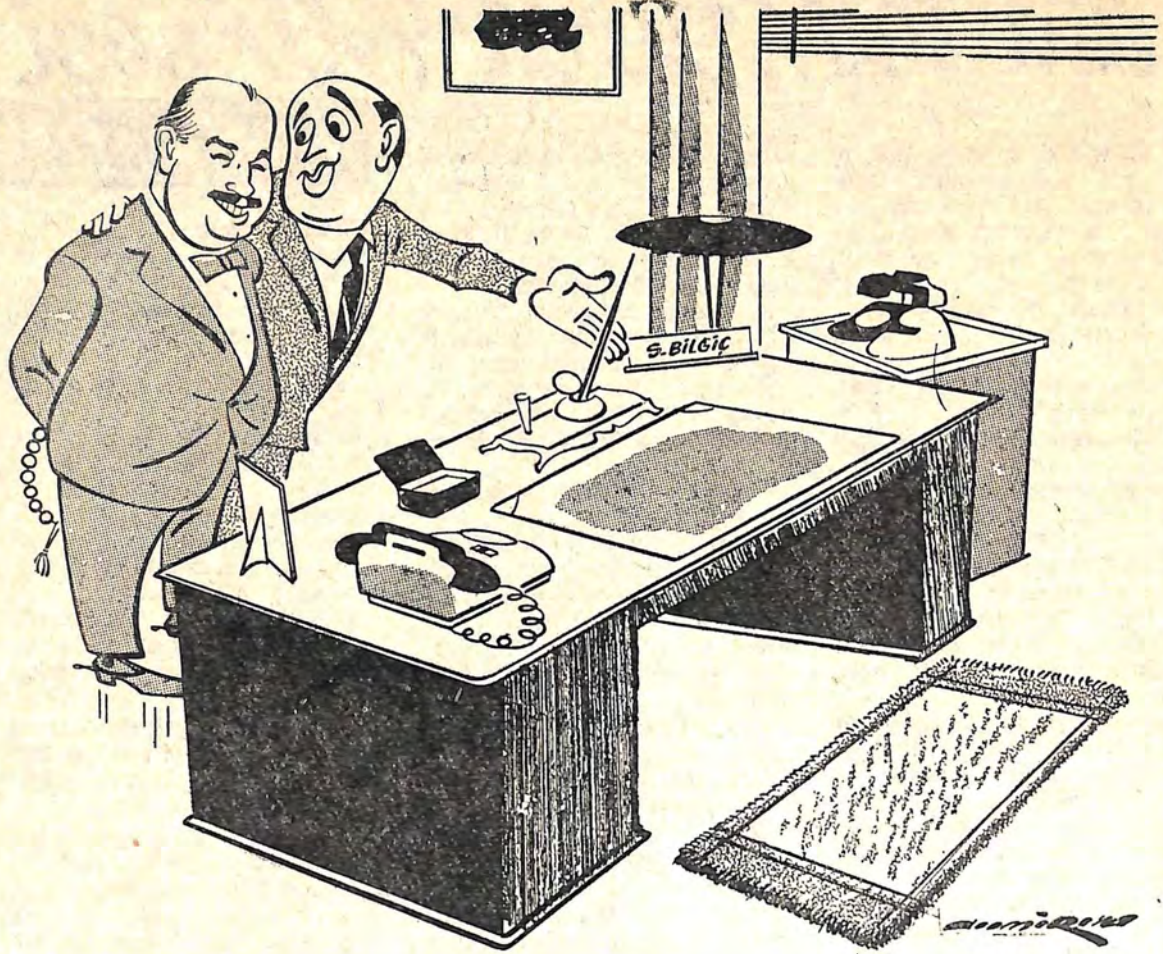
«Oh oh, demek insanlar çoğalıyor» diye sevinmek geliyor içimizden ama, bir an düşünüyoruz. Hayvanlar azaldıkça, hayvanlıklar neden çoğalıyor?

CUMA

Lâf lâfı açar

Demirel konuşuyor.
Ecevit konuşuyor.
Sükan konuşuyor.
Bölükbaşı konuşuyor.
Türkeş konuşuyor.
Aybar konuşuyor.

Milletçe konuşuyoruz anlayacağınız. Dilimizin ucundaki fırcalar, durumumuza ne kadar da uygundur.

Demirel — Sizin için hazırlamıştım ama, koltuğu kaldırmışlar!

İki işsiz, kahvede karşılaşırlar. Biri sorar:

— Çalışıyor musun?

Öteki cevap verir:

— Yoo, ben ancak üç ayda bir çalışırım.

— Peki çalışmadığın günler ne yaparsın?

— Valla, der öteki, karşılaştığım eşe dosta birbuçuk ay, son çalıştığım yerde ne iş yaptığımı, birbuçuk ay da çalışacağım yerde ne iş yapacağımı anlatırım!

CUMARTESİ

Söyliyelim

Günlerden cumartesi. Saat, onbeş. Programın adı, Gençlik Saa-

ti. Spiker bayan kimseyi bulamamış olacak ki, bize soruyor: «Gençlik nereye gidiyor?»

Biz de pek anlayamıyoruz ama, bildiğimiz kadarını söyleyelim efendim: Malûm, bir kısmı, Ankara'ya gidiyor. Bir kısmı, miting tertip etmeğe gidiyor. Bir kısmı kavga etmeğe gidiyor. Bir kısmı, kan içinde hastaneye gidiyor... Eğer bu gidenlerden sonra birkaç genç açıkta kalırsa onlar da derslere gidiyor!

PAZAR

Yok

Pazarımızı, gene tatlı bir fırcayla neşelendirelim.

Lokantaya giren adam palto-sunu çıkarıp portmantoya asar ve gelen garsona:

— Önce bir çorba getirin, der.

— Maalesef kalmadı!

— Peki, bir kızartma...

— O da bitti efendim!

— Öyleyse bir salçalı makarna...

Garson mutfaka gidip gelir:

— Çok affedersiniz...

— Yok mu?

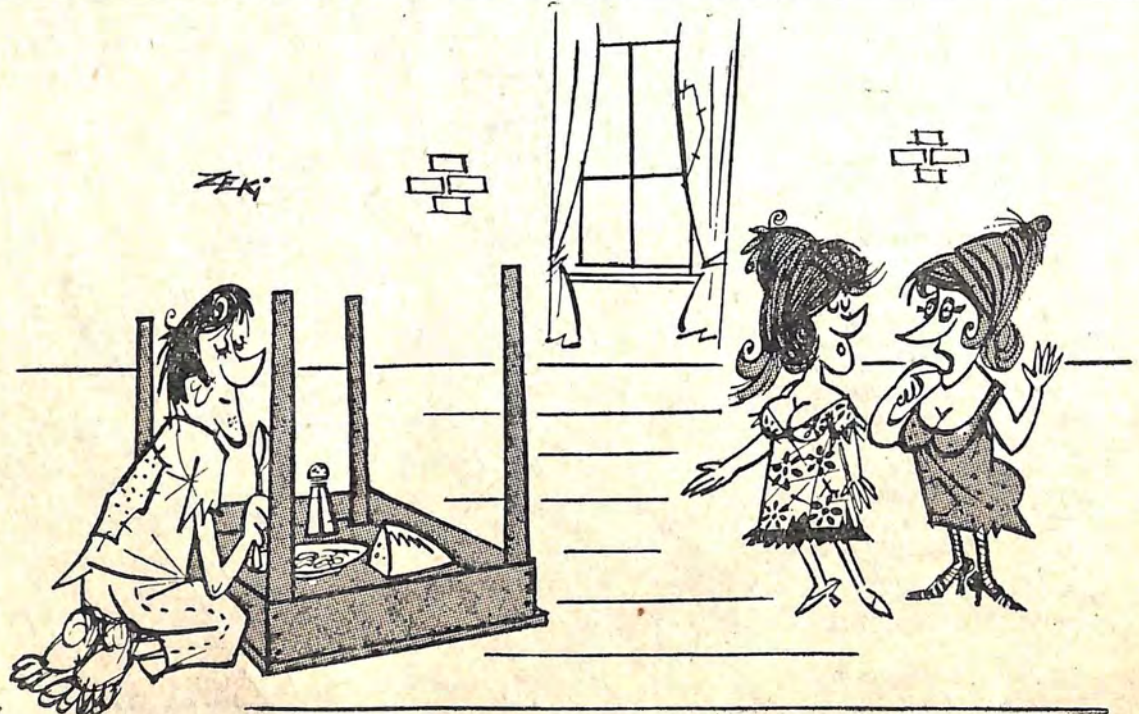
— Yok...

— Ne yapalım, sağlık olsun...

Paltomu getirin bari...

Garson başını portmantonun olduğu tarafa çevirip, uzun bir «aaa» çeker:

— Aaaa, o da yok!

— Bir iki iskemle alıncaya kadar masayı böyle kullanmak zorundayız şekerim!

Umum Müdür Elbisesi

UMUM Müdür Rifat bey, ti-
zerine tıpatıp uyan gri renk-
li elbisesini giydikten son-
ra aynanın karşısına geçti. Önce
sol kolunu, sonra sağ kolunu kal-
dırdı havaya.

— Kolları dar olmuş, dedi.
Sonra, omuzundaki pamuklar da
pek az...

— Düzeltelim paşam, dedi
Yahudi terzi.

— Kumaşın rengi biraz açık
değil mi?

Yahudi terzi, umum müdürün
sırtını okşadı:

— Size en yakışanı paşam!

Elbise, umum müdürün üze-
rinden çıkarılırken:

— Hay eşekoğlusunu, dedi Yahu-
di terzi içinden, sen ne anlarsın
kumaştan, sen ne anlarsın elbise-
den?

Üç gün sonra yine giyiyordu
Umum Müdür elbiseyi. Bu kez
beğendi ve masanın üzerine do-
kuz tane yüzük attı.

— Çırakla eve gönderin!

Gri elbise, itinayla paket yapıldı,
en iyi naylon askıya geçirile-
rek Umum Müdürün evine yol-
landı. Kapıyı Umum Müdürün
genç kızı açtı. Çırağa:

— Ne o? diye sordu.

— Umum Müdür hazretlerinin
elbisesi efendim.

Kız, ağzındaki sakızı şaklattı,
şımarık şımarık bağırdı:

— Beybabamın elbisesi gelmiş
ancim...

Gri elbise, genç kızın diri gö-
ğüslerinin üzerinde çıktı yukarı-
ya. Anne, paketin bir yanını yırt-
tıktan sonra:

— Amaaan, yine gri, diyerek
dudak büktü.

Umum Müdür, devrasi gün iti-
nayla çıkardı bu elbiseyi dolap-
tan. Giyerken de dudaklarından
şu kelimeler döküldü:

— Beni on yaş gençleştirdi!...

Ondan sonra neler görmedi bu
elbise... Umum Müdürün metre-
sinin birer volkan misali olan
memelerine mi yaslanmadı, kâti-
benin başının altına yastık mı
olmadı, müsteşara kimse yokken
küfreden müdürün tükürükleri-
ne hokka mı olmadı?... Ama ne
olduysa, o sarışın kadının yüzün-
den oldu. Kızını mı sokacaktı
Bakanlığa, yoksa kocasını mı,
işte onun için bir ziyafet vermiş-
ti bu sarışın kadın Umum Müdü-
re. Umum Müdürün de oburluğu
üzerindeydi o gün. Bir taraftan
şarabı, bir taraftan kadının çıp-
lak göğüslerini yudumlamak is-
terken, her nasılsa kadının elin-
deki şarap bu kıymetli elbisenin
üzerine dökülüyordu. Gerçi, U-
mum Müdür yatak odasında el-
bisenin acısını fazlasıyla çıkar-
mıştı ama, olan elbiseye olmuş-
tu.

Karısına:

— Çay döküldü, demişti. Eski-
ciye satın!...

Kapıdan geçen eskici dikiş pa-
rasının yarısından az bir fiyatla
satın almıştı bu elbiseyi. Sonra,
Bitpazarındaki eskisi Şakir efendiye
yüz liraya satmıştı. Bitpa-

zarıcı Şakir efendi, elbisenin şa-
nına uygun olarak, onu dükkânın
en iyi yerine astı. Zavallı gri el-
bise, diğer yırtık ve bitli elbise-
ler arasında azıcık olsun böyle-
likle kurtarmıştı şerefini.

Aradan günler geçti... Ürkek
bakışlı, beş numara gözlüklü,
vaktinden evvel ihtiyarlamış bir
adam yüzelli liraya satın aldı bu
elbiseyi. Gerçi Şakir efendi bunu
ikiyüzden aşağıya vermezdi ya,
alan adam:

— Memurum, diyor, başka bir
şey demiyordu.

Nüfus kâatibi Hayri efendi, he-
men oracıkta giyindi bu gri elbi-
seyi. Kıçı delik, kolları söküklâ-
civert elbisesini bir paket yaptı-
rarak evin yolunu tuttu. Karısı:

— Hah işte, şimdi adama ben-
zedin, dedi.

— Adamlıktan da öte geçtim
hanım, adamlıktan da... Biliyor
musun, bu zamanında Umum
Müdür elbisesiymiş.

Kadın, bunun üzerine daha
çok ilgilendi elbiseyle. Hattâ,
saygıyla baktı.

Hayri efendi, tam iki yıl giydi
bu elbiseyi. İki yıl sonra tersyüz
ettirdi. Böylece de iki yıl giydik-
ten sonra, ceket dirseklerinden,
pantolon dizlerinden su koyver-
meğe başladı. Karısı:

— Şu elbise üç beş kuruş ede-

Muzaffer İzgü

cek durumdayken götür sat da,
ayağına eski bir kundura al, de-
di.

Hayri efendi, gri elbiseyi dür-
dü büktü, bir gazete kâğıdının
içine sardıktan sonra, yalvara
yalvara otuzbeş liraya geri sattı
Şakir efendiye.

Şakir efendi, hemen oturdu e-
mektar dikiş makinesinin önüne.
Dirseklerini oydu, kocaman ya-
malar koydu, dizlerini oydu, diz-
likler koydu... Sonra bir sildi,
bir ütiledi, en üstteki çivinin bi-
rine astı.

Aradan günler geçti... Amele
Hüseyin, o gün inşaatta elek ol-
muş elbisesini bir çiviye takıp
boydan boya yırtınca:

— Eh artık, hayır kalmadı bu
elbiseden, bayram da yakın, Bit-
pazarının yolunu tutmalı, dedi
kendi kendine.

Orayı gezdi, burayı gezdi, Şa-
kir efendinin dükkânına geldi. O-
na pahalı dedi, buna çürük dedi,
en sonunda bu gri elbiseyi kırk
liraya satın aldı. Eve gelince ka-
rısına:

— Sen bakma onun yamaları-
na, zamanında umum müdür el-
bisesiymiş, dedi.

Harçlar taşıdı, harçlar çekti,

yatak oldu, yastık oldu iki yıl bu
gri elbise. Amele Hüseyin, bir
gece elbiseyi evirdi çevirdi, kolu-
na baktı, dizine baktı:

— Acaba iyice eskimeden gö-
türüp versem, yerine eski bir ke-
ten pantolon verirler mi? diye
düşündü.

Sabahleyin bu kararla tuttu
Bitpazarının yolunu. Şakir efendiye:

— Senden almıştım bunu, ha-
ni hatırlarsın ya, umum müdür
elbisesiydi, dedi. Acaba, bunu
versem, yerine keten bir panto-
lon veremez misiniz?

Şakir efendi, elbiseyi eline al-
dı, ışığa tuttu, başını salladı. Sa-
bahleyin bir garsondan üçbuçuk
liraya almış olduğu keten panto-
lonu uzattı:

— Al!...

Altı yama daha vuruldu bu ce-
fakâr elbisenin sağna soluna.
Bir gaz tenekesinin içinde yıllar-
dır taşıdığı rengi bırakarak lâci-
vert oldu. Ütülendi, silindi, askı-
ya asıldı.

Aradan günler geçti... Hamal
Kâzım memleketi gidecekti. Çok
günler, aç yatmış aç kalmıştı a-
ma, bunu köylüsünün bilmemesi
gerekti. Şöyle, en ucuzundan bir
lâcivert elbise, köydeki şanını
şerefini kurtarırdı. Bitpazarı'na
geldi. O dükkân bu dükkân der-
ken, Şakir efendinin dükkânına
vardı.

— Var öyle bir elbise, hem de
umum müdür elbisesi, dedi Şa-
kir efendi.

Gerçi, kolları kısa, paçaları
dardı ama, olsundu. Hiç olmazsa
rengi lâcivertti. Vur, tut, onbeş
liraya aldı bunu hamal Kâzım.

Giyindi ve köyüne gitti. Tam
dört bayram namazını bu elbi-
seye kıldı. Elbise, bayramdan
bayrama gün yüzü görüyordu a-
ma, yine memnundu hayatından.
Hiç olmazsa, fakir sandığının en
mutena yerini işgal ediyordu.

Aradan günler geçti... Dördün-
cü bayramın dördüncü günü Sa-
tılmış Çoban, Hamal Kâzım'ın
yanına yaklaştı:

— Kâzım dayı be, n'olursun,
şu elbiseyi bana sat, dedi.

Hamal Kâzım düşündü taşın-
dı, bayramdı ama cebinde on ku-
ruşu yoktu.

— Ver on lira vereyim, dedi.

— Yedibuçuk olsun Kâzım da-
yı.

— Olsun ulan!...

O gece, gri elbise dağa çıktı.
Bir daha dönmedi dağdan. Yıllar
sonra hasta Çomar'ın yorganı
oldu, bir o kadar da, Karabaş'ın
eniklerine yatak oldu...

Baba — Ah elime bir para geçse de size onaltışar gram et alsam!

Güzellik

Dünya güzellik yarışmasında, bizim güzel, baştan birinci değil, sondan birinci bile olamadı. Ama, güzel seçiminden sonra bir de güzel huy, güzel karakter, güzel ahlak seçimi yapılsaydı, İnci Asena'nın bütün oyları topladığını görürdünüz.

Londra'da sonuçlar açıklandı, Türk güzelini yarışanlardan biri değil, yarışma dışı seyircilerden biri sandık: Öylesine sâkin, öylesine rahat, öylesine yumuşak karşıladı neticeleri...

Bu huy, bu ahlak, bu karakter güzelliği, yılların söndüremeyeceği pırıltısıyla, yüz ve endam güzelliğinden çok üstündür.

Aferin sana!

İnci Asena, yarışmaya katılanlardan hiçbir güzeli kınamadı. Hele dünya güzelini, yalnız jürinin değil, kendisinin de güzeli olduğunu söylemesi, yarış dışı, yarış üstü bir güzellik, bir ahlak güzelliğidir.

Aferin sana Türk güzeli!

Gazeteciliğimiz!

Milliyet yazarının Londra'dan uçuşu seçimi öncesi müjde kuşlarını gördükçe üzülmiştük. Âdeta bir önsezi ile güzeli kraliçeliğe aday göstermesi, hem söylentileri değerlendirme bakımından yanlış, hem Türk okuyucularını neticelere hazırlamak bakımından yanlış.

Ne diyeceğiz şimdi?... Yenik futbolcu ağzıyla: «Efendim, hakemler aleyhimize çalıştılar» diyebilir miyiz?...

Sakin haaaa, bu da bizim için çirkin bir mağlûbiyet olur...

Hâkim, hakem!

İngiliz kültürünün Fransız temsilcisi, büyük yazar André Maurois, bir eserinde, İngiliz ahlakını anlatırken: «En romantik öümle, en lirik mısra, hâkimlerin gözlerinde bir damla yaş tomurcuklandırmaz. İngiltere'de suç işlememeğe bakınız. Orada kanunlar duygular üstü, duygular dışıdır» diyor.

Dünya güzellerinin böyle bir memlekette hakemler karşısına çıkacağını, müjde telgrafları hazırlanırken unutmamalı idik!

Ancaaaak!..

Yazımızın başına uzun bir ancaaaak oturttuk. Çünkü her mesele için bir «ancaaaak» ı vardır.

İngiltere'de haksızlık olmaz. Hele böyle milletlerarası yankılar yapacak bir yarışmada...

Ancaaaak, dikkatler çekilebilir. Sempatiler toplanabilir. Bir şeyler, bir şeyler, hiç olmazsa bir şeycikler yapılabilir.

Onun için, böyle bir yarışmaya katılırken, gönderdiğimiz güzel kadar, güzeli elinden tutan ga-

— Lütfen gülümseyiniz!

Kraliçesi

zetcinin de yarışma dışı değil, yarışma içi bir kişi olacağını unutmamalı idik.

İngiliz kültürünün Türkiye temsilcisi bir Maurois yoktur. Ama o iklimin adamı bir aydın zekâ bulunurdu elbet.

Bizim Yokuş'un vazife düşkünlü, titiz, efendi yazarı Adnan Tahir'i bu iş için yeterli bulmayız. Onun ağır, alıngan mızacı, bütünü yabancı olduğu bir çevrede insanlarla arasına mesafe koyar. Yaklaşırcı değil, uzaklaştırıcıdır. Sevinli bir kulis mknatısı olamaz.

Hani denize düşse «ver elini» demez. «Al elimi» demelerini bekler!

Kitap!

Doğrusunu ister misiniz?... Biz yarışmayı, Londra'da dünya güzeli seçilirken değil, İstanbul'da jüri seçilirken kaybettik. Güzeli, ayrı dilde yazılmış bir kitaptır: Okuması zor, anlaması bütünü zor...

Şakaya dayanmaktaki gücüne hayran olduğumuz için dostumuz Fahrettin Kerim Gökay'ı örnek alalım: Ne işi vardı bu jüride?... Ömründe ağzına bir kadeh rakı almamış, dudağına bir viski bardağı degdirmemiş adamın hayat zevki eksiktir. Güzeli tadamaz!

İnci'nin incisi!

Cemiyet olarak güzellik yarışmalarına henüz rahatça katılacak pişkinlikte değiliz. Babalar, anneler, çevre bu yarışmalara karşı çekingen...

Bu yarışmaya katılan kızlarımızın da hepsi birer sevimli güzeldi. Ama bir salonda gördüğümüz zaman: «Maşallah, güzel kız» deyip geçeceğimiz kadar güzel. Kraliçelik tacını giyecek kadar değil...

Bizim güzelimizle de bir ziyafet sofrasında yanyana oturdum. Başbaşa konuştum:

— Edebiyatı sever misiniz?

— Çoook!

— En beğendiğiniz roman?..

Düşündü, düşündü, düşündü:

— Çalıkusu!

— En beğendiğiniz şair?

Yine düşündü, düşündü, düşündü:

— Orhan Veli!...

Romanda Reşat Nuri, şiirde Orhan Veli... Bu iki şöhreti bir zevk ölçüsünde nasıl yanyana getirdi, güzelimize şaştım!

— Sizin Fakültede de sağa, sola sapanlar var mı?

— Var...

— Neden?...

Bu sefer hiç düşünmeden cevap verdi:

— Doğru yolu gösteren yok da ondan!

Bravo!... İnci'nin bu incisini sahiden beğendim!

— Abla, haydi eşkiyalık oynayalım... Sen de beni soy!

Ah Demirel ah...

BU hafta okurlarıma bir hikâye sunuyorum. Memlekette her düzen ters ya.. Ve bütün tersliklerin sorumlusu Demirel ya, onu ispatlayan ufak bir hikâye: Ah Demirel, ah... Ah ya!

Gerçekle ilgisi?... Gerçeğin ta kendisi!

Kalbimin bir tarafından merhamet, öbür tarafından şiddet püskürüyordu ve katiyen birbirine karışmıyordu püskürtüler. Merhamet, karşımda dikili vatandaşa karşıydı, şiddet, karşımda dikili olmayan Demirel'e. Ama nasıl şiddet: Hani o kasırgalar var ya, Amerikanca, kadın adları takarlar onlara Amerikan'lar: «July», «Jacky», «Jenny» diye! Durup dururken kıyıları tararlar, denizleri birbirine katarlar, yapıları, iskambil kâğıdındanmışçasına bir püfirtüde yerlere sererler. Yapılar da bizim milli müteahhit kondusu değil. Varto kerpici hiç değil! İşte o şiddette bir şiddet... İyi ki o anda karşıma çıkmıyordu Başbakan: Ah Demirel, ah... Ah ya!...

Karşımdaki vatandaşın, lodos lüferine dönmüş, yağlı, bordo, tiftiklenmiş kravatına saplanmıştı gözü. O da anlatıyor, ha anlatıyor du.

Geniş bir Bakanlık odasıydık. Bi yüksekte memur, bi ben, bi de o vatandaş... Hayattaki yaşı, otuz ikiymiş vatandaşın. Yüzündeki yaşı?... Güngörmemişlerin yaşıydı!

Yüksekte memur ve ben, duygulandıkça duygulanıyorduk. Eridikçe eriyorduk. Battıkça batıyorduk yerin dibine: Ah Demirel, ah... Ah ya!...

Efendim, ekonomik sistem bozuktur. Ekonomik sistem bozuk olmasa, buncağız, en büyüğü onbir, en küçüğü beş yaşında olan, beş tane ufaklığın babası, karşıma gelir boyun bükerek miydi, bu geniş odada?.. Ankara'ya Siirt'ten gelmişlerdi. O bir, beş çocuk, bir de «kaaari!...»

Adam açtı. Üç günden beri ağzına ekmek koymamıştı. Bakkala borçluymuş, 300 lira. Nasıl ödeyeceğini bilemiyordu. Onun için iş aramağa, bakkal açılmadan çıkıyor ve bulamadan, bakkal kapanınca dönüyordu. Yolunu kesmesin diye!

Mektepteki çocuklara hocalar, yalın ayak başı kabak gelmemelerini söylemişti. Tekinin pabucu yoktu...

Ekonomik düzen bozuktur ya!... Ah Demirel, ah! Ah, ya!... İçim derinden adaletleniyordu: «Yahu insaf! Ol azıcık... Bu vatandaşın hikâyesi, bir değil, bin yıllık hikâyenin bugünkü noktasıdır. Demirel'in suçu ne ki?...» diye.

Suç mu?... Bi çırpıda, bin sene yi doğrultmak için gelmemiş miydi iktidara?... Hem de sandıktan!... Ah ah ah Demirel, ah ya!... Tabii ki sorumluydu ekonomik düzenin bozukluğundan!

Siirtli vatandaş devam ediyordu: «Kaaarisi» çalışmak istemiş, amma çalışamazmış. Çünkü Türkçe bilmezmiş. Kürtçe de ona, emir ve kumanda eden ev hanımı yokmuş...

Bak sen memleketteki dil birliksizliğine, kelâm düzensizliğine... Ah, ah, ah Demirel aaah... Sus be içimdeki adaletlenen ses!... Yahut istediğin kadar ses et!

— «Peki» dedim, bize bir konuşma nefesi bıraktığında: «Kaaarin gelsin... Bize haftada iki kere temizliğe... Bizim evde emir ve kumandanın ne Türkçesi var, ne Kürt-

Eski hamam eski tas!

Çingen çalar, Kürt oynar, eski hamam eski tas,
İçimize işlemiş irtikâpla, iltimas,
Siyaset meydanında hem sağa, hem sola pas,
Kuyruk yağı karıştı şimdi bütün yağlara,
Kar yağdı çok zamandır güvendiğimiz dağlara!

Kimi huzur, kimi aşk, koltuk ister klmisi,
Kürsülerde şakıyor bülbülün acemisi,
Senelerdir yürüyor lâfla peynir gemisi,
Dümeni kaptırmışız sulanmış dimağlara,
Kar yağdı çok zamandır güvendiğimiz dağlara!

Kurtlar koyun postunda, tilkilerse buzağı,
Gözlerimiz bozulmuş, görmüyoruz uzağı,
Turistik yollarımız birer ölüm tuzacı,
Asâyiş berkemâldir bakma eşklyalara,
Kar yağdı çok zamandır güvendiğimiz dağlara!

Yarası olanlara dokunur alayımız,
Tekme, yumruk, cop yemek, her devirde payımız,
İktidar koltuğunda olmayınca dayımız,
Kimse kulak asmıyor torpilsiz ricalara,
Kar yağdı çok zamandır güvendiğimiz dağlara!

Gökten kasnak yağsa da geçmiyor boynumuza,
Tilkiler akıllanmış gelmiyor oynumuza,
Cüzdanda metelik yok, kim girer koynumuza?
Bir tek balık düşmedi serptiğimiz ağlara,
Kar yağdı çok zamandır güvendiğimiz dağlara!

Gülmek mi, ağlamak mı gerekir halimle?
Boşa merhem aradık yıllarca kel'imize,
Dipsiz kile, boş ambar, ne geçti elimize?
Gücümüz, kuvvetimiz yetmedi ağalara,
Kar yağdı çok zamandır güvendiğimiz dağlara!

Bukalemun

Ah Demirel ah ya!

çesi, bizim evde özel sezgiye değer veriliyor... Çocuklarına da giyecek buluruz...»

Neyse, devlet telefonu ile, sağa zart, sola zurt bir Vartoluk eşya toplandı. Ve bizim yemek odasının bir köşesine yığıldı. Ah, ah, ah Demirel, ah!...

Vartoluk yığına bakıp bakıp gözlemler yapıyordu, gene bir taraftan da Demirel'e şiddetleniyordum, o «Mary, Jenny, Jacky» adlı Amerikanca kasırgalar şiddetince... Ö-nünden zırt diye kapanan rüzgâr cetkileri mi yoktu. Soluk sarı, uçuk mavi sveterler mi yoktu. Kauçuklu pabuçlar mı yoktu. Diyorum ya, bir Vartoluk eşya toplanmıştı. Ben, üç telefonla bunca toplarsam, kimbilir bütün Varto için nice toplanmış-tır?... Düşünün, elâlemin eskisi bu... Ya yenisi nedir?... Bi de imtiyazsız sınıfsız bir milletiz dersin!... Ah, ah, ah Demirel: Ah ya!

Onu da unuttum. En ulvi duygular içinde, adamın eline bir de elli-lik kıstırmıştım, azıcık şaşalamış-tım da, birden elinin pençeşip, pa-rayı elimden koparmasına!... Ah, ah, ah Demirel, ah ya!

Ertesi sabah, erken erken vatandaş kapımı çaldı. Gözleri tilki-tilki yanıyordu. Zavallı vatandaşım diye düşündüm, gene ulvilikler içinde, bin sene yoksulluk gözünde bu tilkililiği tutuşturuyor, zavallı vatandaşım... Yalnızdı üstelik...

— «Karin?» diye sordum.

— «Dün hastalandı, dedi. O senin verdiği elliği de ilaç parası yaptık!»

Bakınıyacağımı bildiği, dörde katlı bir reçete çıkardı... Bakmadım elbet. Dağ gibi bi Vartoluk malı görünce, gözünde gene o tilkililik pırlıtsı iki kere kısaca yandı ve söndü!

Cebinden, profesyonel jestlerle bir file çıkardı. Eşyayı profesyonel jestlerle fileyi gerektiği kadar büyüterek, sığıştırdı, tıkıştırdı ve sı-pışın işi kaybıldı... Havada bir çat-lak vardı... Ama neydi ki?... Havada bile artık çatlaklar vardı, ah ah ah Demirel, ah ya!

Birkaç gün sonra bir ahabımday-dım. Onun salonunun bir köşesinde de bi Vartoluk mal yığılmıştı. Blue-Jean'ler, tenis pabuçları, yi-yecek, içecek... Kadın elbiseleri bi-le vardı!

— «Şimdi» dedi ahabım,, «zavallı bir adam gelecek... Beş çocuğu var-mış... Hoca mektebe almıyormuş, pabuçları bile olmadığı için... Dün kendisine biraz para verdim. Üç gündenberi ağzına ekmek bile koymamışmış...»

— «Siirtli mi?» dedim.

— «Nerden biliyorsun?» dedi.

Demedim. Yalnız adamın gelmesi-ni beklemeden savuştum, rahat dol-dursun filesini diye!...

Varto mu?... Asıl Varto bizim ah-lakımız... Taş üstünde taş kalma-mış!

Ah Demirel ah... Ah, ah, ah ya...

Sen içimdeki ses! Sen: «Bu da mı onun suçu?» diyen kısık ses, derin ses, acı ses, sus!

Solcu abiyelerin ne diyor?... «Bü-tün suçlar onun!»... Dı mı?... Sosya-list yalan söylemez!

Ah Demirel ah... Ah, ah, aaah!...

Nimet ARZIK

Arkadaş Hatırı

Sahne: Yeşilliklere gömülmüş, pancurları Marmara'ya bakan bir köşk. Şık bir salon.

Şahıslar :

Nihal: 26 yaşında, çok güzel, çok şık bir dul.

Nermin: 20 yaşında, çapkın, hoppa, inatçı bir kız.

Nazım: 28 yaşında. Nermin'in aşığı. Yakışıklı, zeki bir genç.

Hizmetçi kız...

Birinci meclis

Nihal — Hizmetçi

[Nihal odaya henüz girmişti. Hizmetçi ortalığı toplamakla meşguldür.]

Nihal

Bugün Nermin hanımla Nazım bey gelecekler, Bak bir kere, taze mi vazodaki çiçekler?

Hizmetçi

Güller daha iyice açmamış bile..

Nihal

Alâ...

Saat kaç?

Hizmetçi

Tam on buçuk..

Nihal

Kimse gelmedi hâlâ...

[Nihal, piyanonun başına geçer, parmaklarını tuşlar üzerinde dolaştırır. Hizmetçi vazoların tozlarını alır.]

İkinci meclis

Nihal — Nermin

[Nihal bir koltuğa ilişmiştir. Nermin, sinirli, ayakta.]

Nermin

Bugün büyük, pek büyük bir ricam var Nihalim: Sence tamamen mâlûm artık benim her halim. Nazım'ı seviyorum, şüphen olmasın bunda; Fakat üzüldüğünü istiyorum onun da! Onun da istiyorum beni kıskandığını, Tıpkı bir çocuk gibi sözüme kandığını! Onun da istiyorum gururu biraz insin..

Nihal

Nermin.. Nermin vallahi sen cidden çok hainsin!

Nermin

Hain mi?.. Elbette ya.. Böyle olmamız lâzım, Ben şefkatli olursam inan ki güler Nazım! Yavrum, aşkın kanunu değişmez, varsın çeksin,

Nihal

Benim malûmatım yok bu kadar ince fenden, Bir şey anlamıyorum bu vahşi felsefenden! İyisi mi, beyhude sözleri bırakalım, Asıl maksadın nedir? Onu söyle bakalım..

Nermin

Hâlâ anlamadın mı? Maksadım gayet açık: Bugün gelmiyeceğim.. Üzülün bir parçacık!

Nihal

Nermin, vallahi yazık.. Acı bığare gence, Günahı olmayana edilir mi işkence?

Nermin

Nihal'ciğim, erkekler daima eza ister, Yarınki günah için bugünden ceza ister!

Nihal

Peki, ben ne söyleyim şimdi ona gelince?

Nermin

Evet cicim, doğrusu vazifen gayet ince! Benim hatırum için fakat bunu yaparsın.. İlk önce perdeleri biraz şöyle kaparsın. Gölgede hüznün vardır, gölgeyle dolsun oda, Kapıdan girer girmez bunu hissetsin o da! Önce bir parça beklet, sonra yanına sen çık, Daldan dala uçarak konuşun bir parçacık. Sonra de ki: Nazım bey, bir mektup aldım demin,

Mühim bir işi çıkmış, gelemiyecek Nermin.. Eğer çok üzüldürse teselli et onu sen!

Nihal

Nermin, bu çocukluktan vazgeç beni dinlersen!

Nermin

Hayır, hayır.. Beyhude sen üzülme bebeğim, Haydi ben gidiyorum, gel bir kere öpeyim! [Nermin ile Nihal öpüşürler. Nermin çıkar, gider.]

Üçüncü meclis

Nihal — Nazım

[Karşılıklı iki koltuğa gömülmüşlerdir.]

Nazım

Nihal hanım, dünyada hep nankördür insanlar!

Hele kızlar.. Bir genç kız sevmekten ne anlar?

Aşk, olgun bir meyvadır, bence koklanır, yenir,

Bu meyvayı tadanlar ancak aşkı beğenir!

Nihal

Hayır Nazım bey.. Nermin emin olun ki sizi..

Nazım

[Nihal'in sözünü keser]

Katiyen Nihal hanım.. Affedin bendenizi, Onun muhabbetine asla itimadım yok!

Nihal

Fakat bu muhabbetin bence delili pek çok..

Nazım

Rica ederim şimdi örtün bu bahisleri, Dağılsın gönülümüzün bu karanlık sisleri..

Nihal

Öyle ya.. Üzülecek ne var sanki bu işte, Başka gün gelirsiniz.. Bizim ev hazır işte!

Nazım

Katiyen üzülmедim.. Mademki siz varsınız, Siz ki beni şüphesiz ondan çok anlarsınız! Ben kendimden şikâyet ettim sadece size, Yoksa bugün sizinle böyle yalnız, diz dize.. Böyle yalnız başbaşa..

Nihal

Durun.. Nazım bey, durun!

Nazım

Bir dakikacık.. Bir.. Bir..

Nihal

Kuzum uslu oturun!

Nazım

Peki, usluym.. Bakın.. Tıpkı bir yetim gibi.. Bâri siz de kırmayın bu kimsesiz garibi! Bakın, nasıl usluym.. Ellerim elinizde.. Ne var? Ne oldu? Niçin titriyorsunuz siz de?

Nihal

Bir şey yok.. Hiç bir şey yok.. Telâş etmeyin canım,

Sizi böyle gördükçe artıyor heyecanım! İnanın, hakikaten sizi seviyor Nermin..

Nazım

Bunu unutmanızı rica etmiştim demin! Bakın: Engin ne hazin bir dumanla bürüldü, Sonbahar.. Tabiatın kalbi artık bir ölü! Yağmur gözyaşı gibi düşüyor damla damla, Bahçede gülleriniz bile sararmış gamla! Sade siz hiç solmayan taze bir çiçeksiniz, Her gün bir parça daha güzelleşeceksiniz! Kalbiniz saf, ilâhi bir merhamet denizi..

Nihal

Tatlı bir vazifedir teselli etmek sizi!

Nazım

Hele bu salon ne hoş.. Yarı örtük perdeler, İki gönül âdeta gölgeden siperdeler! Ateş parçalarına benziyor gözleriniz..

Nihal

Nazım bey.. Korkutuyor beni bu sözleriniz!

Nazım

Sonra, karanfil gibi kıpkırmızı dudaklar..

Nihal

Susun.. Susun.. Bunları iştmesin kulaklar!

[Nazım, birdenbire Nihal'i kucaklar, sıkı, uzun bir buseyle öper..]

Nihal

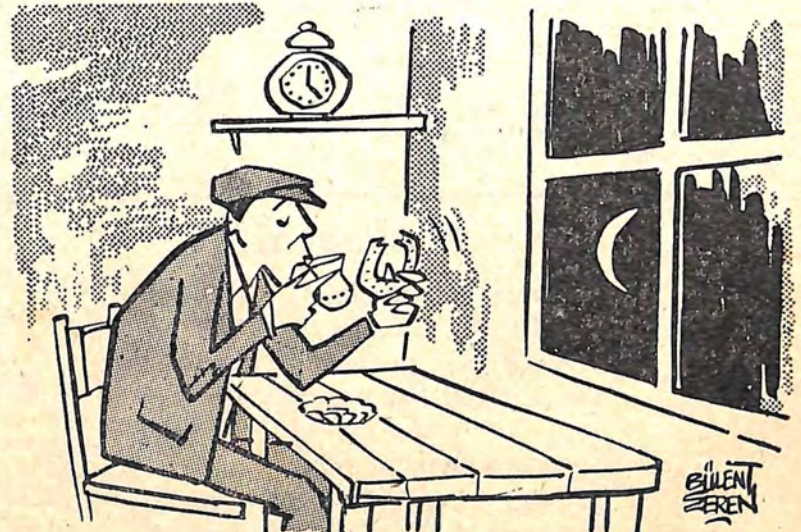
Nazım..

Nazım

Susun.. Dışarda fırtına iniliyor, Sahilde parçalanmış dalgalar: Susun diyor! Tatlı bir ninni gibi çağlıyor akan su, İşte, ikimizin de geldi artık uykusu!..

[Nihal, Nazım'ın kolları arasında, yatak odasına doğru sürüklenirler..]

Yu. Zi. Or.

Silindir ve kasket...

Sinemada

Rıza Sadıkoğlu sinemaya gitmişti, dört kırkbeş seansına. Kendisine koltuğunu gösteren kıza ikibuçuk lira tosladı:

— Al bunu, dedi... Bir randevun var bizim Zeki Çalık'lan... Saat tam altı buçukta beni uyardır!...

Söyle bakayım!

Güzel kız önde, delikanlı arkada, bir saat yürüdüler... Güzel kız bir kuyumcu camekânı önünde durdu. Cesur delikanlı da durdu... Güzel kız bir kürkçü vitrini önünde durdu. Kahraman delikanlı da durdu.

Nihayet Taksim Bahçesi önünde güzel kız delikanlıya döndü:

— Küçük bey, dedi, Tünel'den buraya kadar adım adım beni tetkik ettiniz... Söyleyiniz bakalım, en çok neremi beğendiniz?

Patron

Çam yarması bir adam bardaki garsona sorar:

— Vitrindeki ilâna göre burada düzeni sağlamak için iri yarı birisine ihtiyacınız varmış, öyle mi?

— Öyle, bu hususta tecrübeli misiniz acaba?

— Değilim ama neler yapacağımı size gösterebilirim!

Ve masalardan birinde içen sarhoş adamı ceketinin yakalarından tutarak dışarı attı. Sonra garsona dönerek sordu:

— Nasıl?

— Fena değil! Patronla konuşmanız lâzım!

— Ya!... Nerede kendisi?

— Kapının önünde... Biraz önce dışarıya attığın adam bizim patronudur!

Çamaşır

Genç kadın arkadaşına temizlikten, dolayısıyla kendi temizliğinden bahsederken:

— Şekerim, dedi ben günde dört defa çamaşır değiştiririm!

Öteki dudak büktü:

— Ben iki yaşına kadar bu işi yapmışım, sonra mesele kendiliğinden hallolmuş!

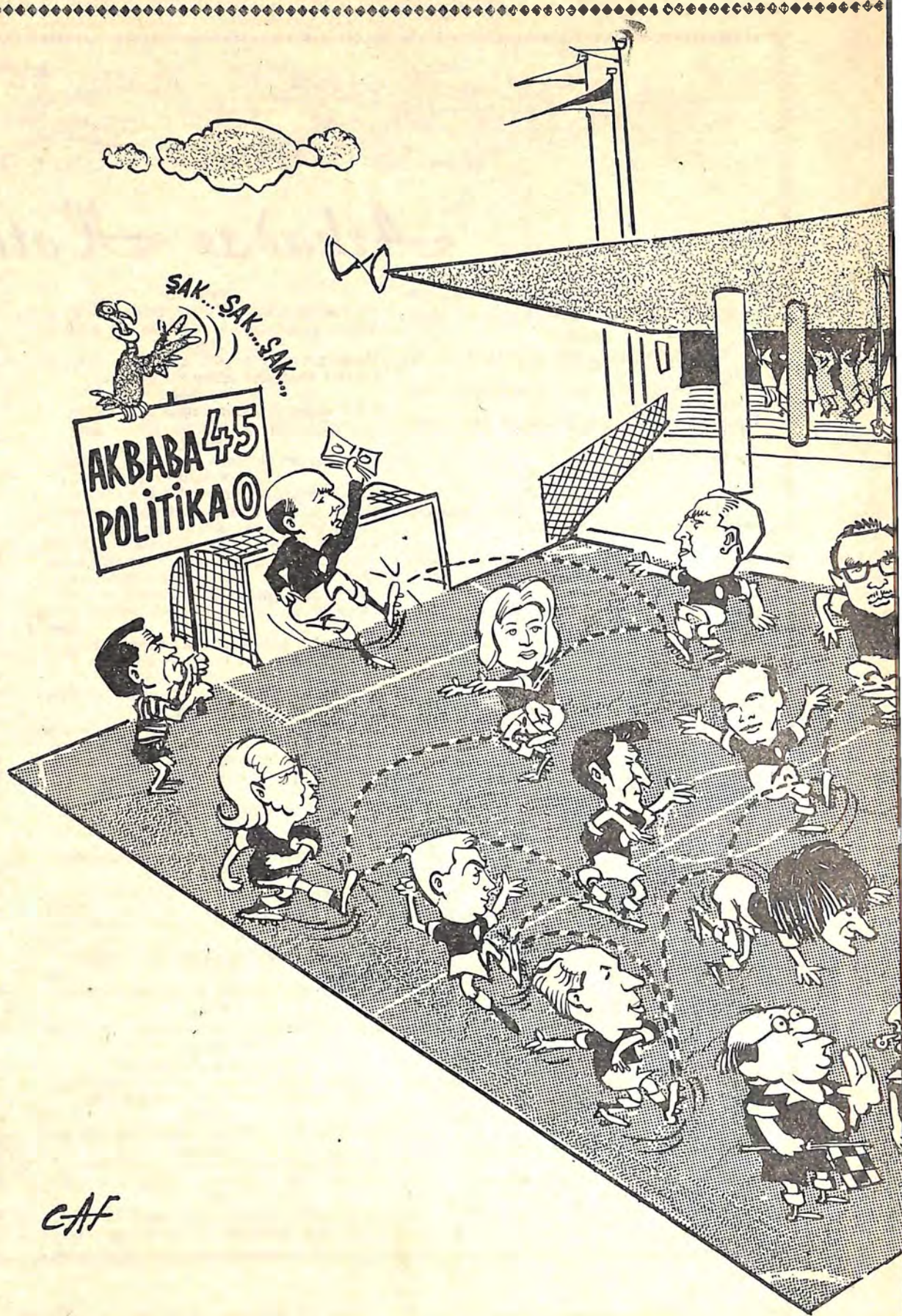
Severim fakat...

Genç kız, postacının getirdiği telgrafı okuyunca şaşkına döndü:

— Baba korkunç bir şey olmuş! diye haykırdı. Nişanlım iflâs etmiş!

— Fakir haliyle de onu sevecek misin?

— Sevmesine severim baba! Ama şimdi benim bir koca bulmam lâzım!...

CAF

Akbaba!

Sanmayınız şöyle böyle bir kuşum,
Akbaba'yım, Akbaba'yım, Akbaba!
Kırkbeş yılın göklerinde uçmuşum,
Var mı beni tanımayan acaba?..

Alçaklara inmeme, yerim yücedir,
Büyüklerin çoğu birer cücedir!
YiyeNLere sorun: Pençem nicedir?
Akbaba'yım, Akbaba'yım, Akbaba!

AKBABA

BİZİM Mİ

Soldan sıra ile: Akbaba kalesinde Ahmet Koçer. İdare Müdürü. Akbaba'yı idare eder, Akbabacıları idare eder. Matbaayı idare eder, geleni gideni idare eder. Vakti kalmadığı için kendisini idareden vazgeçmiştir!

Yandı, skor levhasını tutan: Kadri Canbaz. Gece, gündüz Akbaba'nın emniyet amiri!

Birinci sıra: Selâhattin Kutlu. Şair. Felsefesi: Saçlarım bir bembeyaz yel-

pazedir.. - İhtiyar olsam da gönlüm zedir!

Semih Balcıoğlu: Bâbü'lî'de bir tır... Bal dolu bir petektir!

Necmi Rıza: Bacak çizer, bel çizer. Ne çizerse güzel çizer!

Selâmi Münir Yurdatap: Macun y haplar yutar.. Uçan kuşları tutar!

Ergin Ortaç: Sevmeyen yoktur on Babasının patronu!

İkinci sıra: Nimet Arzik: Tadı biber tuzun.. Akli saçından uzun!

Alkol

Operatör, ameliyat yaptığı hastasını tamamiyle bayıltmamıştı. Ameliyat sırasında hastabakıcıya:

— Kız, biraz alkol getir, diye seslendi.

Hasta, başını kaldırdı:

— Doktor, şimdi olmaz. Akşam, ameliyattan sonra içerim!..

* * *

Tehlikeli düşünüş!

Güzeldi, şıktı, alınılıydı. Bir kuyumcu camekânı önünde dalmış gitmişti etrafta pırlantalı koyu yeşil bir zümrüt yüzüğe...

Kulağının dibinde bir erkek sesi fısıldadı:

— Filiz hanım...

Güzel kız irkildi birden... Sonra bir sıra beyaz dişle güldü:

— E, olur şey değil... Ne tesadüf... Ben de sizi düşünüyordum şimdi!

* * *

Boya

Gazetenin stajyer polis muhabiri karakoldan içeri telâşla girer:

— Merhaba komiserim! Bugün yeni olarak ne var?

Komiser gayet sâkin cevap verir

— Var, dayandığınız yaş duvarın boyası!

* * *

Gözlük

Genç kadın, normal süratin çok üstüne çıkmıştı. Peşinden yetişen motorsikletli polis onu durdurdu ve ceza yazdı. Genç kadın kâğıdı aldı:

— Teşekkür ederim! dedi. Bunun artık evde okurum. Çünkü gözlüklerimi yanıma almamışım!

* * *

En iyi yemek!

Fabrikatör bir kaç günlüğüne bir sahil kasabasına gelmişti. İşi bitene kadar en iyi otele indi. İlk gün yemek saatinde otelin salonuna geldi. Garsonun getirdiği listeye bakmadan onun eline para sıkıştırdı ve hemen ilâve etti:

— En iyi yemeği getir!

Hakikaten garson en iyi yemeği getirdi ve fabrikatör de kaldığı müddetçe sabah akşam bu şekilde yemek ısmarladı.

Derken sıra son yemeğe geldi. Garsonun eline alışagelmış parayı sıkıştırırken, ertesi gün Ankara'ya döneceğini söyledi. Garson bunun üzerine müşterinin kulağına eğildi:

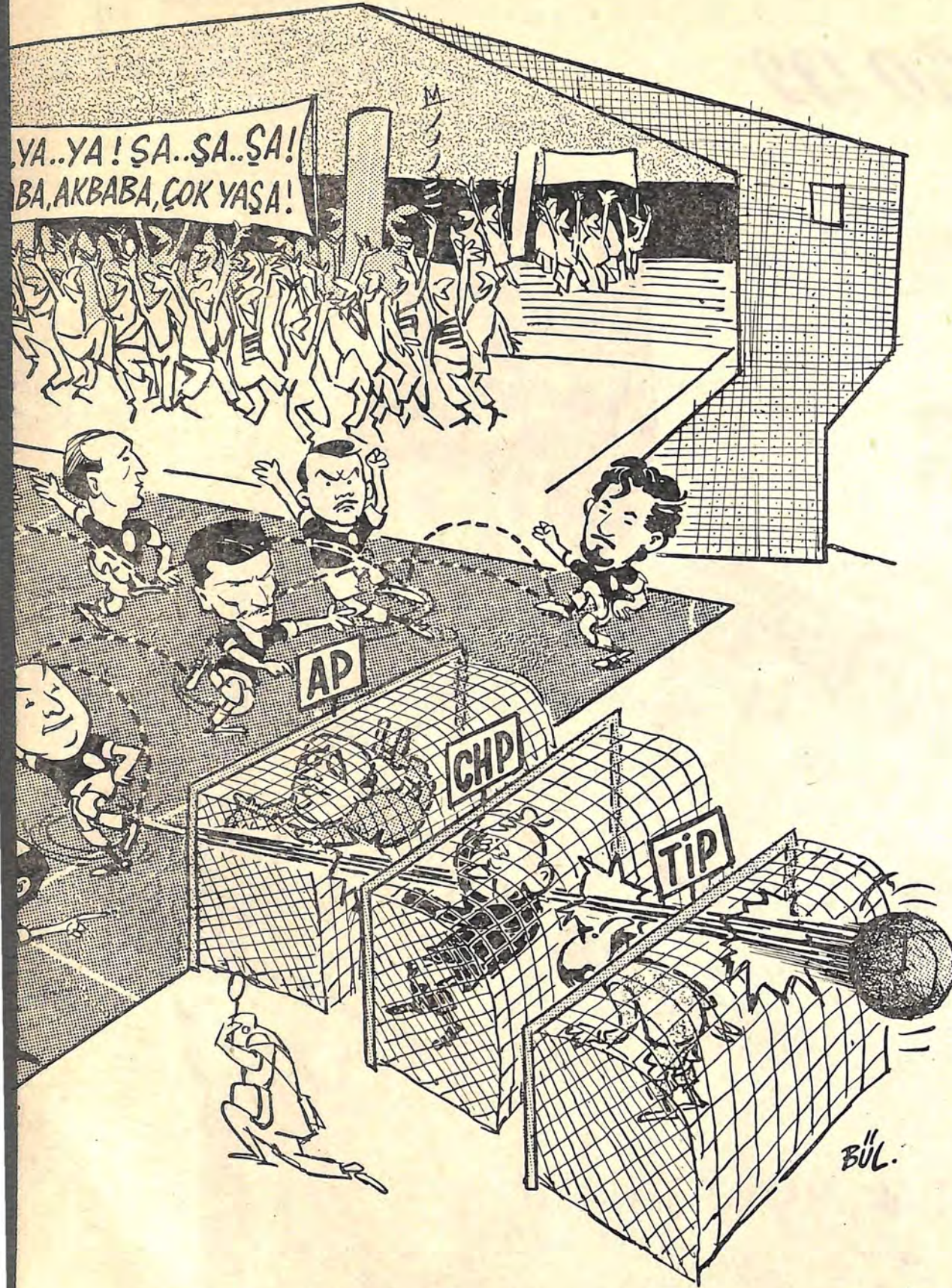
— Eğer Ankara'dan sizin gibi okuma yazma bilmeyen arkadaşlarınız buraya gelecek olurlarsa beni «Celâl» diye aramalarını tavsiye edin.

Avcılara!

Bastım ama bugün kırkbeş yaşına,
Yaşa basmak hiç âdetim değildir!
Aklın varsa pençemden kaç ey avcı,
Şikâr olmak hiç niyetim değildir!

Ne beyim var, ne paşam, ne ağam var,
Yüreğimde ne korku var, ne gam var,
İki pençem, bir de çelik gagam var,
Yenecek et, benim etim değildir!

AKBABA

Lİ TAKIM

Salim Tuncer: Kâh tornistan, kâh m gider.. Asker gelmiş, ressam girer!

Zeki Beyner: Öyle sermestim ki idk etmezem dünya nedir?.. Çizdiğim nton güzeller, gördüğüm rüya nedir?

Santra yuvarlağı içindeki: Vedat Sayı: Yaz yazını öyle gel!

Üçüncü sıra: Necdet Rüştü Efe: Ka-h çeker şerefe.. Herkesi koyar tefe!

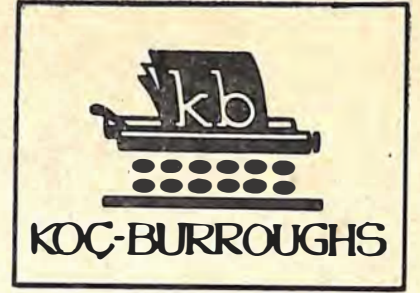
Mühendis Şadi Dinççağ: Gezer, do-

laşır dağ, dağ.. Ne sol tanır, ne de sağ! Adnan Veli: Eser durur dört mevsim başında kavak yeli.. Sol eli kalemdir, kadehtedir sağ eli!

Muzaffer İzgü: İkizleri oturtup ders okutur dizinde.. Bizim Muzaffer İzgü zaferlerin izinde!

Bülent Şeren: Pek nâziktir, yaban de-ğil.. Her sakallı baban değil!

Cafer Zorlu — Pas'da Ortaç'ı seçti!
Yusuf Ziya Ortaç — Kırkbeş yıl böyle geçti!

Buro 139 ekreter Ofis

KARBON KAĞITLARI, MAKİNE ŞERİTLERİ

Scrip
MÜREKKEPLERİ

KOÇ BURROUGHS T.A.Ş

SUSUZ KÖY

Siyami Özel

AH efendi ah, susuzluğun ne olduğunu bilmezsiniz siz. Gelin de bu Kambur Ahmet kulunuza sorun, neler çekiyoruz köycek. Ne içme suyumuz, ne de yıkanma suyumuz var. İçme suyu hadi ne ise ne, iki avuçluk şeyi nasıl olsa bulursun. Fakat diğer sudan yana köycek şekvacıyız. Düşünün hele bi yol beyim, burası köy yeri ve de hepimiz hamdolsun müslüman evlâdınız. Hâsâ huzurdan gâvurlar gibi cümüp gezecek değiliz. Mecburen zabah akşam yıkanma suyumuzu ıhlâya ıhlâya üç sehat ötelere sırtımızda taşıyoz. İllâvelâkin sırtımızda su damacanelerinden kan ter içinde Kurtlu Pınardan dönerken veya giderkene birbirimize rastlaştığımızda adam bayağı sıkılıyo... Günah da sevap da gizli olmalı bey, kitap böyle yazıyo. Gel gör ki bu su derdi yüzünden her bi işimiz ayan aşikâre... Nideceğüz bilmem. Köy kayfesinde söz temsili: «Kambur Ahmet dün akşam yine bi telâşeyinen su taşıyordu. Anlaşılan bu gece evde şenlik var» diye adamı maytaba alıp yerin dibine batırıyorlar!

Evet, benim bi adım da Kambur Ahmet'tir. Kambur olduksa ne olduk yani? Hani âzâdan yana eğsük falan değelim çok şükür. Fazlalığımız var, noksanımız yok. Şenlik de olur, düğün dernek de. Herkes hâsâna zaba akşam su taşıyor suç değil de illâ bu Kambur Ahmet su taşıyınca mı kabahat olur?

Hem adamı maytaba alanlar sade er kişiler olsa yine iyi. Eğsiyetekler de insanı tefe koyuyolar. Deri gün Necibe Yengeye harman yerinde rastladım. Usulca yanından sıvış-

mak istedi isem de beni hemencece farkedip uzaktan seslendi:

— Heç dur durak yok mu sende hınzır kambur? Bütün gün su taşıya taşıya neredeyse Kurtlu Pınarı kurutacağın a azgın!...

Sıkıldım doğrusu... Necibe Yenge 45 yaşlarında dul bir avrat. Hâni camî yıkalsa da mihrap yerinde derler ya, tıpkı o gibi. Günahı vebalı söyliyenerin boynuna, şu susuz köy civarında böyle azgın bi kariya bir dahi rastlanmaz deyî adı çıkmış, dil-lenmiştir.

Benim sıkıldığımı, kızardığımı görürünce:

— Gel hele beri, ne var a kambur-cuk böyle yerin dibine girecek? Herkeslerin halı bu. Sade bi sen misin su telâşesinde olan?...

Şöyle bi başımı kaldırdım. Necibe yengenin yüzü alav alav olmuş, gözleri bi tuhaf bakıyo!

— Yalnız şunu demek isterim, diye konuştu. Seher gelin senin bu kadar kahrını kolaycana çekemez. Kızcağzı bildir sene zâfiyetten öleyazdı. Aman kamburum dikkatli ol. Seheri severim, kötülüğünü istemem.

Böyle diyerekten bizini kırkbeşlik Necibe yenge hafifçene sırtımı, nâlı omuzumdan kamburuma doğru sıgamaya başlamasın mı?

Doğrusu ya efendi, bu benim sırtımdaki Allahın belâsı tömseğün bir acayip huyu var. Ne vakit bi avrat eli dokansa össaat içerisinde iğil iğil bi şeyle oluyo. Yine öyle oldum.

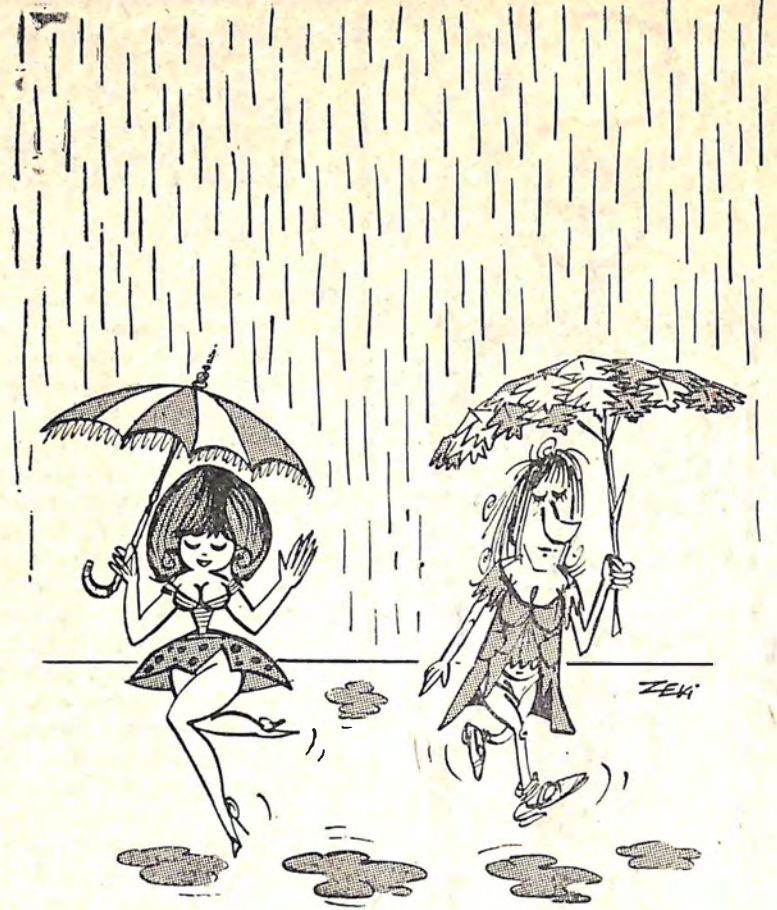
Necibe yenge:

— Ha kamburum, öyle değil mi? diye üstelince:

— Öyle dime Necibe yenge dedim, Seher gelinin şükrolsun illâallah dediği yok. Hattâ kovaları zaba akşam mahsustan kapının ardına bırakıyo ki, haceti aksatmadan görelim deyî...

Necibe yenge:

— Ah sizi gidi, sizi gidi... diyerekten bu kez boynumu gidi kızı etmeye başlayıp da: «Hele kambur, gel cövvüzün oraya, bi sovuk ayrıranımı iç, terlemiş, buşalmışsın» deyî beni cittin öte tarafına çekince gayrı dayatamayıp kovaları yere bıraktığımnan peşi sıra seğırttim. Ama kart karı: «Kovaları ne bırakıyon, bi alan olur. Hele onları da içeri elet» deyince ben onları da yüklenip yen-

Yazısız

genin peşi sıra doğru cövvüzün dibine yöneldim.

Uzun etmiyelim. Ben bir sıska âdemim. Velâkin bir defa sırtıma dokamldı mı Zaloğlu Rüstem pehlivan bile olsa benimle başa çıkamaz!

Bizim yedi köyünü kadın azmanı Necibe yengenin cömertçe uzattığı bi tas ayrıranı önce yudum yudum, sonra da oluk oluk içmeğe başladım.

Yenge arada bir yanık bi ah çekerek:

— Kambur, çok kurumsamışsın. İç, daha iç. İçine sinsin. Bu Seher gelinin ayrıranına benzemez. Dul kadın ayrıranıdır. Hararetini össaat alırdedikçe ben yeniden bir hamle ile gayrete geliyom.

Necibe yenge iki soluk arasında:

— A Kambur, daha kanmadın mı? diye suval ettikçe: «Hele az bi şey daha kaldı. Onu da tüketeyim.» diyorum.

Her ne hal ise, ben o gün Necibe yengenin tam üç tas ayrıranı ağız tadıyla bi güzel içtikten sonra boş kovalarınan tekrar üç sahat ötedeki Kurtlu Pınar'a varıp bi sefer daha eylemek zorunda kaldım.

İşte hâlû keyfiyet böyle beyim. Dert bir iken iki oldu. Sırtımdaki kambura bi yenisi daha eklendi. Evvel iki sefer varıp geliyodum pınara, araya Necibe yenge de katışınca cem'an dört vardiya çalışmaya başladım. Hem de ne çalışma... Kendimi vatan millet uğruna bi adamışım ki, gör!

Hem size bi şey söyliyeyim mi? Dul kadın ayrıranının tadı essahtan başka türlü oluyomuş vesselâm.

Yalnız Alahâşkına beyim, peygamber aşkına beyim, şu bizim köyün su işini bir an önce hal yoluna koyunlar. Yoğusa bu Kambur Ahmet kulunuz bi aya varmaz Kurtlu Pınar yolunda nalları dikip —sözüm meclisten dışarı— eşşek cennetini boy-lar. Sebehim olursunuz!

Çiçek açmış!

Hafta sonu tatilini bir çiftlikte geçiriyordu. Birden kümeşte duran bir tavus kuşunun kuyruğunu açtığını gördü, heyecanlı çiftçiye seslendi:

— Hey, buraya gel! Bak tavuklardan biri çiçek açmış!

Evli

Boşanmağa karar veren Hollywood'lu bir yıldız bir avukat tutar.

— Ne kadar zamandan beri evlisiniz?

Yıldız şaşırır:

— Sonuncusunu mu, yoksa hepsini birden mi soruyorsunuz?

Karşılıklı itiraf!

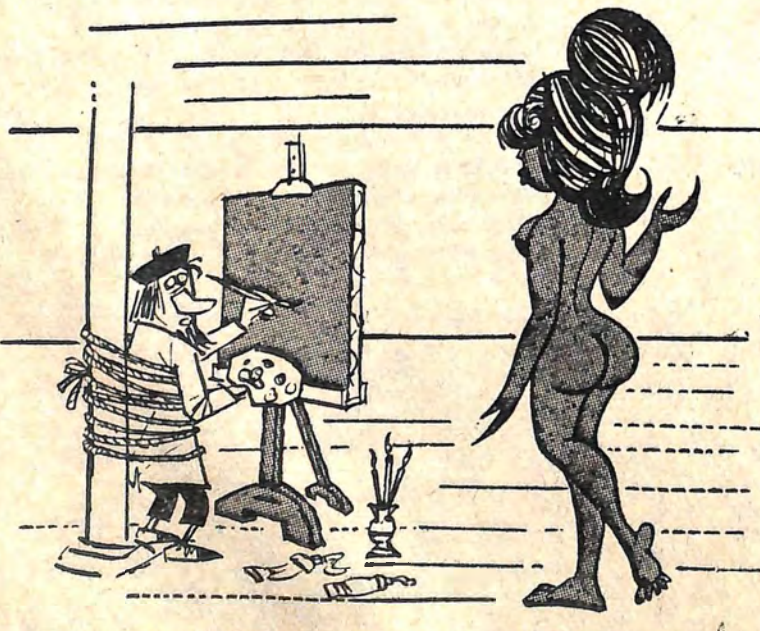
Mr. Smith yeni evlenmişti. Bir akşam karısına:

— Sevgilim, dedi, sana bir itirafta bulunmak istiyorum ama, sakın izdivacımız bozulmasın bu yüzden... Bende renk körlüğü var!

Kocasının bu itirafını gülererek karşılayan kadın:

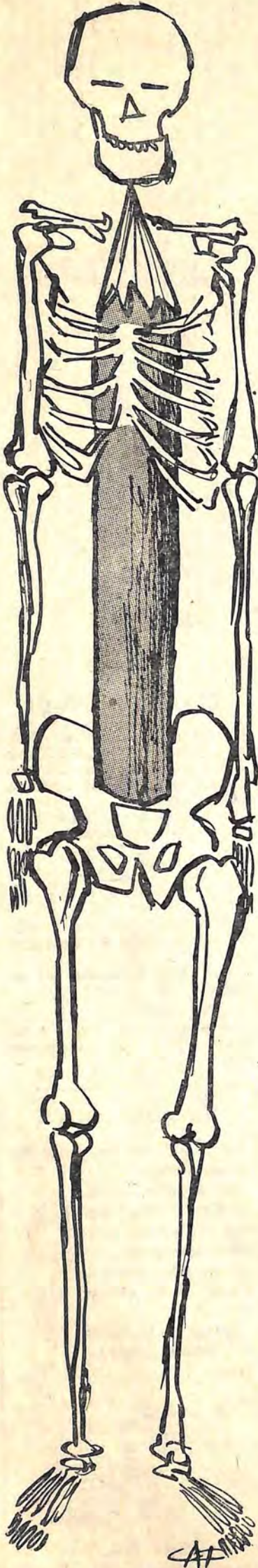

— Öyleyse, dedi, ben de sana söyliyebilirim artık... Ben bir zenciyim!

— Güzelim, şu ipi biraz gevşet, karım çok sıkı bağlamış!

Siyami ÖZEL

Demirel: «Esnaf Türkiye'nin bel-kemiğidir!» dedi. — Gazeteler —

Denizden Gelen... Manzum ROMAN

Firar

Bu sene giriyordu onbeş yaşına Osman. Osman ailesiyle kavga eder her zaman, Geniş beyaz alınlı, çatık siyah kaşlıydı. İyi geçinemezdi. Bir parça dik başlıydı. Bir arslana benzerdi kuvveti, cesareti. Gün günden arttırarak babası esareti, Sanki mengene gibi, çocuğu sıkıyordu. Osman bu esaretle, canından bıkiyordu. Artık geldiği halde genç denilecek çağa, Babası gezmek için yollamazdı sokağa, Eğer icap ederse, kendisi götürdü. Osman'ın doğuşundan ruhu serbestti, hürdü, İsterdi kendisine bağlı zinciri kırmak, «Çocuk değilim!» diye, babasına haykırmak. Bir gündü, sanki Osman uykudan uyanmıştı: Esaret denen bıçak kemiğe dayanmıştı: Gözlerinde parladı şimşegi bir kararın, En nihayet zamanı yaklaşıyordu firarın. Bu yaşta hazırlandı bir gurbetin yoluna, En lâzım eşyasını doldurdu bavuluna. Birkaç ay harcetmeğe vardı beş on parası, Duymadı yüreğinde ne kederi, ne yası, Gözünün göreceği yollara doğru, bir gün, Bu evin kapısından çıkmıştı bütün bütün! Firar anlaşıncı bir telâş sardı evi, Yaktı ailesini ayrılığın alevi.

Osman'ı aradılar, her yana koşa koşa, İstanbul altüst oldu, ümitler çıktı boşa. Hükmettiler çocuğun intihar ettiğine, Bir tarafta, sessizce, can verip gittiğine. Babasının bükümüştü bu felâket belini, Anası kaybetmişti en büyük emelini, Kadıncağız mahvoldu derdinden, kederinden. Bu acı felâketin geçmişti üzerinden Tamam oniki sene gibi uzun bir zaman, Böylece ortalıktan kayboldu gitti Osman!

Balıkçılar

Çökmüştü gökten yere bir kâbus gibi, gece, Geniş sahilleriyle uyuyordu Köstence. Ne aydan bir aydınlık, ne yıldızlardan bir iz, Kayalar parçalayan dalgalarıyla, deniz, Karanlıklar içinde haykırıp duruyordu, Gittikçe, bir canavar gibi, kuduruyordu. Yine kahpe fırtına kuvvetini deniyor: Sahildeki dalyanın direkleri esniyor, Kopuverdi atılan ağların kalın ipi, Denizin kuvvetinden, pamuk ipliği gibi. O dakika: «Büsbütün deniz coştı» diyerek, Çıkmıştı dışarıya bir uzun boylu erkek Fakir balıkçıların sahildeki evinden.. Tuttuğu meşalenin kıvrılan alevinden

Kumsalları kıpkızıl bir aydınlık bürüdü, Genç adam yavaş yavaş kayalığa yürüdü, Deniz, tıpkı dev gibi, çıkıverdi dağlara, Baktı ipleri kopmuş, parçalanmış ağlara. Birden geri dönerek eve doğru haykırdı: «Osman, yetiş, fırtına herşeyi söktü kıldı, «Sağlam kalan, ağları hemen almazsak eğer, «Onlar da dalgalardan kopacak birer birer.» O zaman karanlıktan bir genç adam fırladı, Bu cesur, gözü yılmaz gencin «Osman»dı adı! — Osman, hani küçükken evinden kaçan Osman — Ağları almak için kenara, hayli zaman Uğraştı, çabaladı, yoruldu iki erkek, Denizin şiddetinden kabil değildi çekmek. Dedi ki cesur Osman, gür, kuvvetli sesiyle: «Deniz kahpelik için buluyor bir vesile «Bari gidip dalyanın üzerine çıkayım, «Oradayken aksilik yapacak mı bakayım!»

Denizden Gelen... Manzum ROMAN

Dalgadan elleriyle, direklerle asıldı,
Direkler, çok kuvvetli bir darbeyle, sarsıldı.
Karanlıkta dehşetli sesler duyuldu bir an:
Denize, bir dağ gibi, çöktü koskoca dalyan!

Osman'a mektup

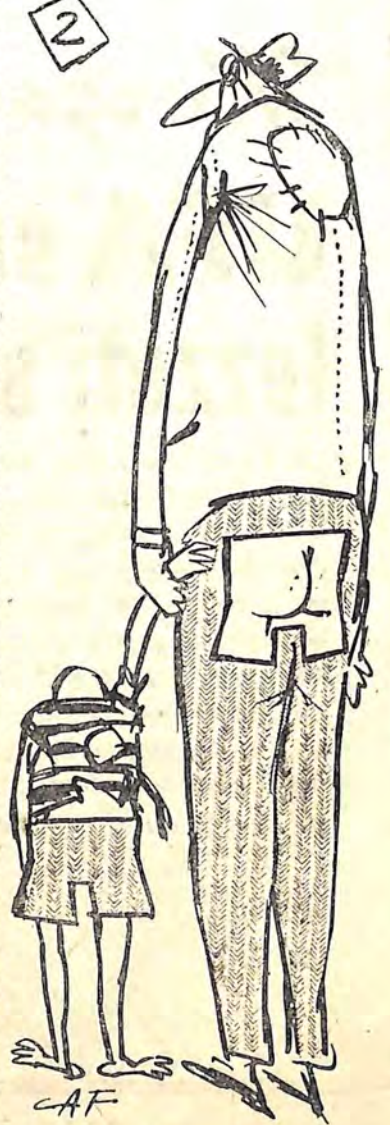
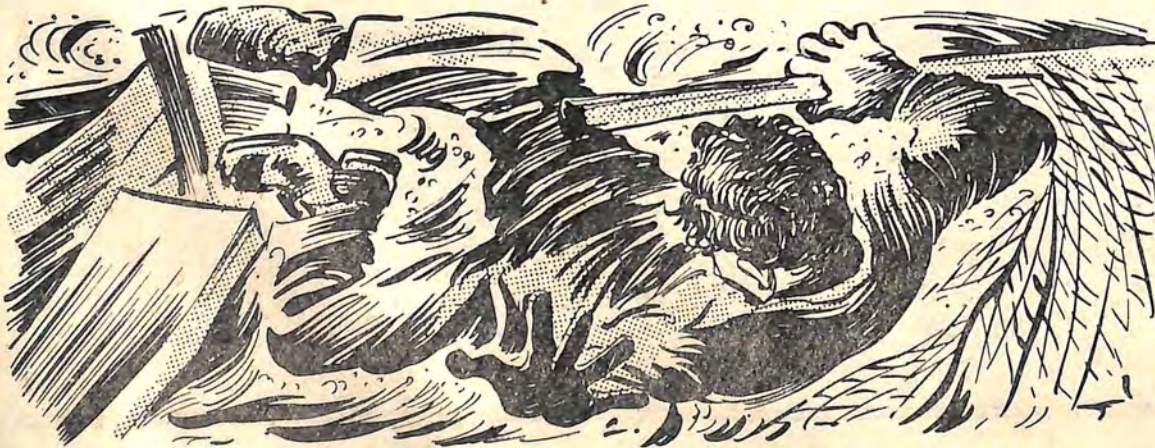
Sabah ufka yayılmış penbe renklerle şafak.
Deniz artık süt liman, dalgalar ufak ufak.
Engin artık bırakmış bütün bağırmasını,
Fırtına da almıştı bir kurbandan hırsını.
Su üstünde bir sandal, kaybolmuş kürekleri,
Uzakta, gece çöken dalyanın direkleri,
Parçalanmış ağların karışık ipleri var.
Dalgalarla yıkanmış bembeyaz kayalar...
Recep kalktı kumdaki bir taşın üzerinden,
Akşamki felâketin gamından, kederinden
Yüzünün bir gecede kemikleri çıkmıştı.
Bir gecede büsbütün, hayatından bıkmıştı.
Hatırlarken boğulan Osman'ı acı acı,
Uzaktan kendisine seslendi bir postacı:
«Balıkçı, buraya gel, mektup var İstanbul'dan!»
Bu «İstanbul» sözünü Recep duyduğu zaman,
Bir anda vücudunun titredi her tarafı,
Koşup, yırttı asabi parmaklarıyla zarfı.
Titreyen dizleriyle, çöktüverdi bir yana:
Bu mektup geliyordu babasından Osman'a,
Kâğıdın içinde de tam beşyüz lira vardı.
Recep'i o lâhzada garip bir merak sardı,
Dedi kendi kendine: «Mutlak mühim bir şey var»
Okudu satırları baştan sonuna kadar:
«Osman! Bana acıyıp oku, sen bu mektubu,
«Bir ihtiyar babanın en son ricasıdır bu.
«Oniki sene evvel bizden bıkip kaçmıştın,
«Zaten dertli başıma bir dert daha açmıştın.
«O gün semalarımda rengini attı güneş,
«Birdenbire simsiyah olarak, battı güneş,
«Hayatımın ufkundan yükselmedi bir daha.

«Anan, zavallı anan, yalvararak Allaha,
«Osman'ıma kavuştur beni artık, diyordu.
«Hasretin ateşiyle eriyip, gidiyordu.
«Bu hasret işlemiş ki o kadar yüreğine
«Bir gün zavallı kadın, uzandı döşeğine.
«Evlâdımı bir kere görsem, oldu son sözü,
«Dünyaya ebediyen kapanıverdi gözü.
«Osman... Nihayet kaldım tek başıma dünyada,
«Yalnız senin ismini getirip bugün yada,
«Başımdaki saçlarım ak olmuş, yaşıyorum.
«Nasıl yaşadığımı kendim de şaşıyorum.
«Ben tam oniki sene sordum, aradım seni,
«Tam oniki senede öğrendim adresini.
«Çabuk, beni gömmeden kara toprağa ecel,
«Gönderdiğim parayı alıp, İstanbul'a gel.»
Bu satırlar bitince, Recep bir inil dedi:
Öldü zavallı Osman, çok geç kaldınız!.. dedi.

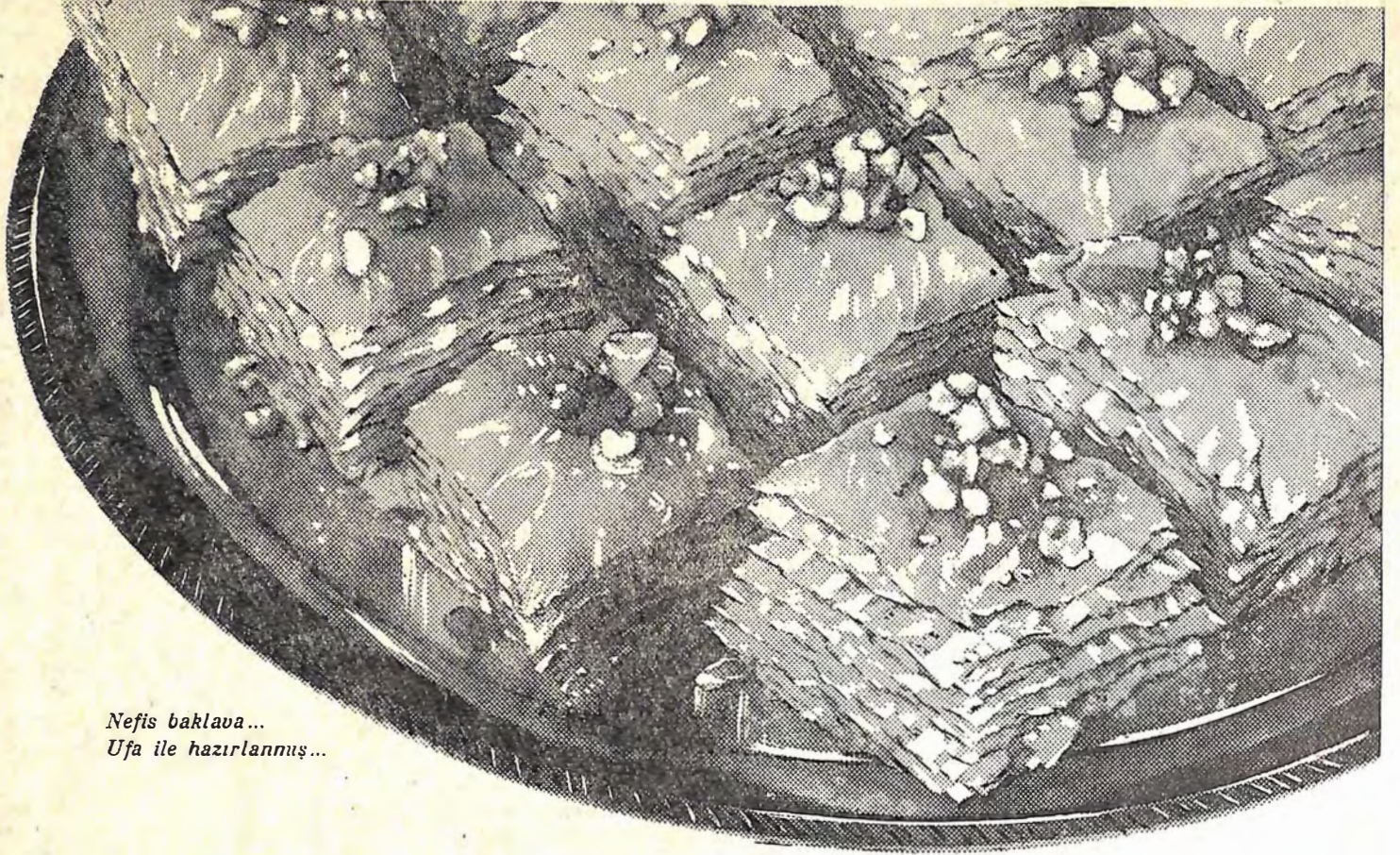
(Devamı var)

Bu fikre hemen etti arkadaşı itiraz:
«Sular böyle coşkunken dalyana çıkmak olmaz,
«Her taraf zından gibi, göremiyor göz gözü.
«Osman, bu sefer olsun dinle arkadaş sözü,
«Deniz akşamdanberi zedeliyor dalyanı,
«Eminim ki bu gece sakatlandı her yanı.
«Düşünsene, üstelik seni de nasıl çeker,
«Gel gitme, beni dinle, korkarım dalyan çöker!»
Onu razı etmeye çalışırken Recep,
Osman: «Sen çocuk gibi denizden korkarsın hep!»
Diyerek atlamıştı birdenbire sandala,
Sandal ilerliyordu sulara dala dala.
Zerre kadar denizden korkmuyordu yüreği,
Kuvvetli kollariyle çekiyordu küreği.
Dalyanın yetişmişti ip merdivenlerine,
Nihayet, kedi gibi, tırmandı üzerine.
Deniz hazırlamıştı zaten avına pusu:
Yeniden inil dedi, yeniden kudurdu su,

Yazısız

*Nefis baklava...
Ufa ile hazırlanmış...*

Margarinde mühim olan lezzettir!

UFA'nın üstünlüğünü lezzeti sağlıyor

Ufa, lezzeti emsalsiz bir margarindir. Ufa'yı kullananlar bunu biliyor. Ufa ile pişirilmiş yemeklerin tadını alanlar bir daha mutfaklarına başka margarin sokmuyor.

Ufa, memleketimizin en komple nebati yağ tesislerinde imal edilen bir margarindir. İmalâtın her safhasında, Ufa'nın kalitesi titiz bir kôntroldan geçirilir. Bu sayede Ufa margarinini memleketin her köşesinde değişmeyen aynı kalitede bulabilirsiniz.

Bir müddet evvel binlerce kişi arasında yapılan bir araştırma, üçte iki çoğunluğun gerek tadı gerek kokusu bakımından bütün margarinler arasından tereddütsüz Ufa'yı tercih ettiğini göstermiştir.

Siz de Ufa margarinini deneyiniz; yemeklerinizin lezzeti artacaktır.

Üstün lezzetli margarin

Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basın : 23512 — 276)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Devir değiştil

İskoç baba, oğlu epey yüksek üniversite masraflarını gösteren pusulayı getirince hiddetten kıp-kırmızı kesildi:

— Senin yaşında ben bir bak-kalda çırak olarak çalışıyordum. dedi. Ve ondan altı sene sonra da o bakkal dükkânı benim ol-muştu!...

— Hakkın var babacığım! Ama ne yazık ki bugünkü şartlarda senin gibi ilerlemek imkânsız! Zira kasalar otomatik olarak ka-yıt yapıyor şimdi.

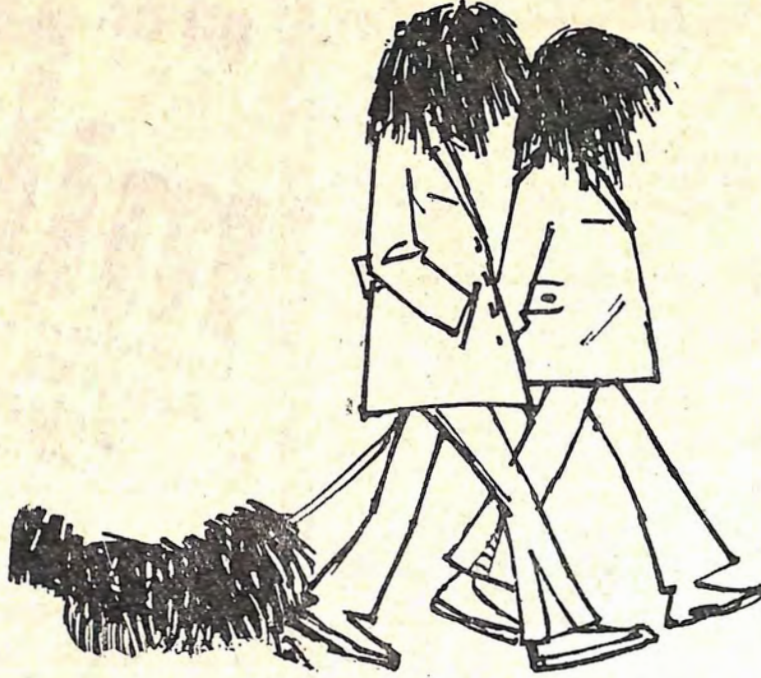
İlân

İskoçya'da gazetelerden birin-de şöyle bir evlenme ilânı çıkar: «34 yaşında bir çiftçi, traktörü olan genç bir kadınla evlenmek istiyor. Traktörün resminin gön-derilmesi rica olunur!»

Kardeş

Hollywood'da bir ilkokulun bahçesinde iki oğlan konuşuyor-lar:

— Kaç kardeşin var?
— Bilmem! Sadece ilk annem-den iki babam ve ilk babamdan da üç annem var!

Yazısız

Yumak

ADAM senelik iznini şehrin gürültüsünden uzakta geçirmiş-ti. Evine döndüğünde kapıcı kafasını minicik penceresin-den çıkarıp, geleni tepeden turnağa süzdü:

— Merhaba Dupoisot baba! Ben yokken bir şeyler oldu mu?
— Eh! Oldu sayılır ya!

— Öyleyse söyle bakalım! Minik kedim nasıl? Ona çok düş-kün olduğumu bilirsın- İyi mi?

— Küçük kediniz mi? Geberdi o be! dedi kapıcı kahkahasını zor zaptederek.

— Ne diyorsunuz? Kulaklarıma inanamıyorum! Allahın! De-mek benim kedim...

— Tabii ya! Kediniz geberdi!

— Ama bu haber böyle veriliriz ki...

— Nasıl vermemi istiyorsunuz? Geberdi dedim mi, gebermiş-tir artık!

Adam alnında boncuklanan terleri sildi:

— Bu habere çok üzıldüm! diye mırıldandı. Mösyö Dupoi-sot bu haberi bana alıştırma alıştırma veremez miydiniz? Bilirsiniz ki o kediyi ben deli gibi severdim. Hiç olmazsa ondan bahseder-ken geberdi dememeliydiniz!

— Ya ne diyeydim?

— Ne bileyim? Meselâ: «Küçük kediniz bir yün yumağıyla oynuyordu,, onu kovalayayım derken yumak merdivenden yuvar-lanmağa başladı. Kedi arkasından koştu, sonra yumak caddeye çıktı, kedi de arkasından ve on tonluk bir kamyon kedinizi ez-di!» deseydiniz daha kibar olurdu...

Dedi ve adam asansöre binmek için valizlerini aldı:

— Şey, dedi kapıda, acaba annem nasıl?

— Ah! çekti kapıcı, başını iki yana salladı, ihtiyar anneniz yün yumağıyla oynuyordu... Yumak merdivenden...

— Böylece evdeki farelerin kökünü kuruttuk dostum!

— Birer birer, vaktinizi alma-yım... Hangisi yakıştı?

Bebek

İki köylü arasında:

— Bravo dostum! Demek oğ-lun doktor oldu ha?

— Daha başlangıçta azizim. Bebeklere bakıyor!

Kim?

Öğretmen derste talebeye so-rar:

— İliyüzlü kime denir?

— Gülermek mektebe giden tale-beye efendim!...

Mesihurlar! Güldürüyor!

Mark Twain:

BİR gün Mark Twain bir kitabevine girer:
— Duyduğuma göre, der, bazı dernek üyelerine tenzilatlı satış yapıyormuşsunuz!...
Kitapçının «evet» demesi üzerine, Mark Twain üyesi olduğu birkaç derneğin adını sayar ve:
— Tabii, der, yazarlara da tenzilat yapıyorsunuzdur?
Kitapçı:
— «Tabii...» diye başını sallayınca, Mark Twain:
— «Ayrıca, benim gibi eski bir müşterinize de bir ikrâmda bulunursunuz artık!...» der ve bir kitap seçtikten sonra, «Ne dir borcum?» diye sorar.
Bunun üzerine kitapçı:
— «Aman, üstadım...» diye güler. «Bu durumda siz bana değil, ben size borçluyum!»

Hem iyiye, hem kötüye!

FİRAVUN Ramses, bir gün yaveri Pittacus'a sormuş:
— İnsanların iyi ve kötü tarafları nasıl anlaşılır?
Pittacus biraz düşündükten sonra:
— «Dilinden...» diye cevap vermiş. «Hem iyiye, hem de kötüye kullanırlar çünkü!»

Avlanma!..

UNLÜ İngiliz şairi Sheridan avdan eli boş dönüyordu. Bir ara bir çiftliğin yanından geçerken, derede yüzen ördeklerle ilişti gözü. Kıydan ördekleri gözetliyen adamın yanına yaklaşıp:

— «Şu ördeklerle bir kere ateş etmeme karşılık benden ne istersiniz?» diye sordu.
Adam biraz düşündükten sonra:
— «Bir sterling...» diye cevap verdi. Sheridan parayı ödedikten sonra, çiftesini doğrultup ateş etti... Tam beş ördek vurduğunu görünce de:
— «Korkarım, bu işten zararlı çıktınız!...» dedi.
Adam:
— «Yooo!...» diye güldü. «Ördekler benim değil ki!»

İtimat!..

BİR gün Gary Cooper'e, genç bir aktör sorar:
— Mr. Cooper, kızınızla bu akşam gezmeğe çıkabilir miyim?
Gary Cooper:
— «Olmaaaz...» diye kaşlarını çatınca, genç aktör:
— «Yazık,» der, «bana itimatınız yok demek?»
— Var, var ama...
— Kızınıza mı yok?...
— Kızıma da var... Ancak, ikiniz başbaşa olursanız, o zaman yok işte!

Fransız erkeği...

MEŞHUR Fransız artisti Françoise Rosay bir arkadaşına dert yamıyordu:
— Eskiden Fransız erkeği, kadınları sever ve otomobiliyle gezip vakit geçirirdi. Bugün ise, otomobilini seviyor ve kadınlarla gezip vakit geçiriyor!

Neden?..

Birgün Toscanini'ye, orkestrasında neden kadın müzisyen çalıştırmadığını sorarlar.
Toscanini gülerken:
— Eğer, der, kadın güzel olursa, çalgıcıları.. Çirkin olursa da beni rahatsız eder de ondan!

Bugünün gençliği..

İtalyan yazarı Alberto Moravia şöyle der: «Bugünün gençliği ne istediğini pek bilmiyor ama, ne istemediğini gayet iyi biliyor!»

YIL SONU ÇEKİLİŞİNDE

en az bir milyon

LİRALIK ZENGİN PARA VE
**APARTMAN
DAİRESİ**
İKRAMİYELERİ

TÜRK TİCARET BANKASI

A K B A B A

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
Fiatı : 100 kuruştur.
Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

**Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yanın yüzbinler olacak**

KUÇUK TASARRUFLARINIZA BÜYÜK İMKANLAR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

CEYMİS BONT

11

SUÇLU KİM?

KİM VAR İÇERDE?..

MÜŞTERİLERİM!

BENİ TANI-DIN MI?..

HELE Bİ DÜŞÜNE-YİM...

İYİ DÜ-SÜN, İYİ...

BONT, MEYHANEDE KULAĞI TETİKTE BEKLERKEN, YANINA İKİ SABIKALI YAKLAŞIR...

BU RESİMDE BONT'U KULAĞI TETİKTE NASIL BEKLEDİĞİNİ GÖRMEKTEYİZ...

MÜZİK SESTİ

MEYHANEDEKİ MÜŞTERİLERİN KONUŞMALARINI

DİĞER SESLER

DIŞARDAN GELEN BİR ÇİĞLİK

DIŞARDA BİRŞEYLER OLUYOR!..

BİRAZZAN İÇERDE DE OLACAK!

SABIKALILAR BONT'U SAĞLI, SOLLU SIKIŞTIRMAĞA BAŞLARLAR.

SİZ SÖYLEYİN, BU TŞTE BENİM SUÇUM NE?..

BİRDENBİRE BONT'UN EĞİLMESİYLE YUMRUKLAR HEDEFİNİ ŞAŞIRIR.

HIMMM!.. SANIK 58 MODEL BİR SEVROLEYLE KAÇIYOR!

BONT, BÜTÜN BUNLARI GÖREREK DEĞİL, DUYARAK SÖYLÜYOR!

KURBANLAR ÇOĞALMADAN, HEMEN FAALİYETE GEÇMELİYİM...

İKİ SABIKALININ ARASINDAN SIYRILAN BONT HEMEN KAPIYA KOŞAR...

BONT DIŞARI ÇIKINCA, SİROĞLU İLE ŞEN SAKRAK'IN YERDE SARMAŞ DOLAŞ YATTIKLARINI GÖRÜR.

Veremizi Bulalım

İRİSİNİN DE BAŞINDAKİ ŞİŞ AYNİ...

SUÇLU, SİROĞLU İLE ŞEN SAKRAK'A OTOMOBİLE HÜCUM ETMİŞTİR. BU SIRA DA BONT, YERDE BİRTAKIM KIRMIZI İZLER GÖRÜR

HIMMM!.. İŞLER GİTTİKÇE KARIŞIYOR. BAKALIM KAN İZLERİ NEREYE GİDİYOR?..

DÜKKANIN ÖNÜNDE BÖYLE ŞEYLER İSTEMEM BEN!

NE VAR? MEYHANENİN ARKASINDA MI OLUR YANİ?..

VAY CANINA! İZLER MAVİLEŞMEYE BAŞLADI... ANLAŞILAN HERFİN KANI BOZUK!

BONT'UN TAKİB ETİĞİ YOLUN PLANI.

TAMAM... BU İŞ BURADA BİTER!

SUÇLUVU BULDU MU DERSİNİZ?

YERDEKİ İZLERİ KAN ZANNEDEN BONT, ŞEN SAKRAK'I FİLAN UNUTUR...

SÜRMELİ'NİN SÖZÜNE KULAK ASMAYAN BONT KAN İZLERİNİ TAKİB ETMEĞE BAŞLAR.

BURADA MAVİ OLUYOR.

BURADA YEŞİL

BURADA TŞE KAHVERENGİ

BU KAPININ ÖNÜNDE İŞE, İZLER KAYBOLUYOR...

HAMZA BOVAR PANO VE DUVAR İLANLARI

BONT YAVASCA KAPİYI AÇAR.

HAFTAYA SON DURUM NAKİ!

Dünya KARİKATÜRLERİ

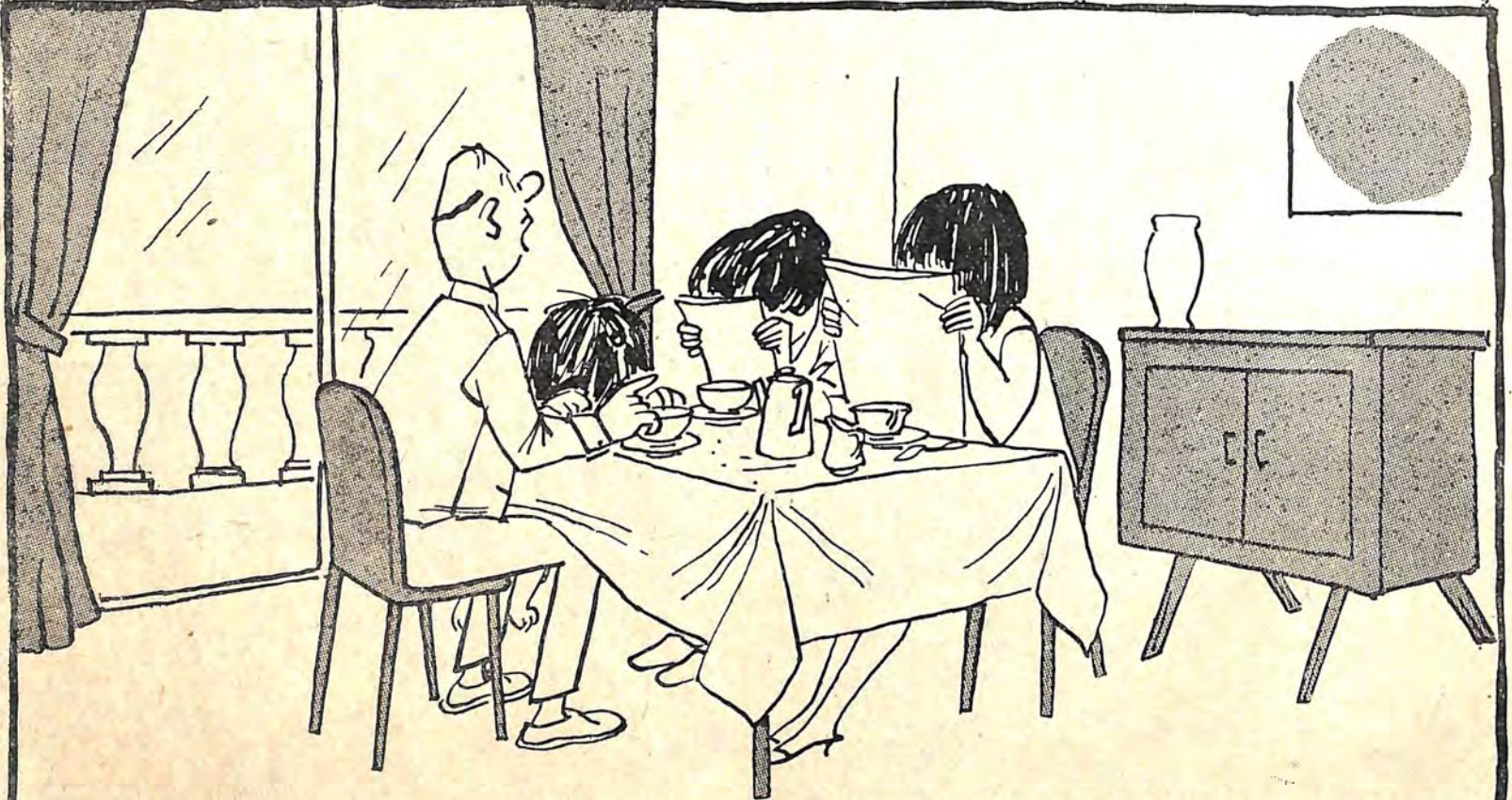
-KARISININ KENDİSİNİ ALDAT-
TIGINI DUYARSA BU NUMARA-
YI NASIL YAPAR ACABA ?..

-O KADAR ÇOK KONUŞUYORDU Kİ, HAYIR,
OLMAZ DEMEYE VAKİT BULAMADIM !

-MERAK EDİYORUM, BAH-
ŞİSLERİ NEREYE KOYUYOR
ACABA ?..

-BIRAKIN ŞU ELİNİZDEKİLERİ BE... HANGİNİZ KIZIM, HANGİNİZ OĞLUM,
HANGİNİZ KÖPEĞİM, AYIRDEDEMİYORUM !

BU YILIN
EN AZ

6

**MİLYON
LİRALIK**

İKRAMIYE
PLANININ
SON ÇEKİLİŞİNDE

40

**APARTMAN
DAİRESİ**

VE

5 adet

100.000 lira

VE

5 adet

50.000 lira

VE AYRICA

**3330 KİŞİYE DE ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMIYELERİ**

Hesabınızdaki paralar
çoğaldıkça

kazanma şansınız da artar

Son para yatırma günü: **31** ARALIK

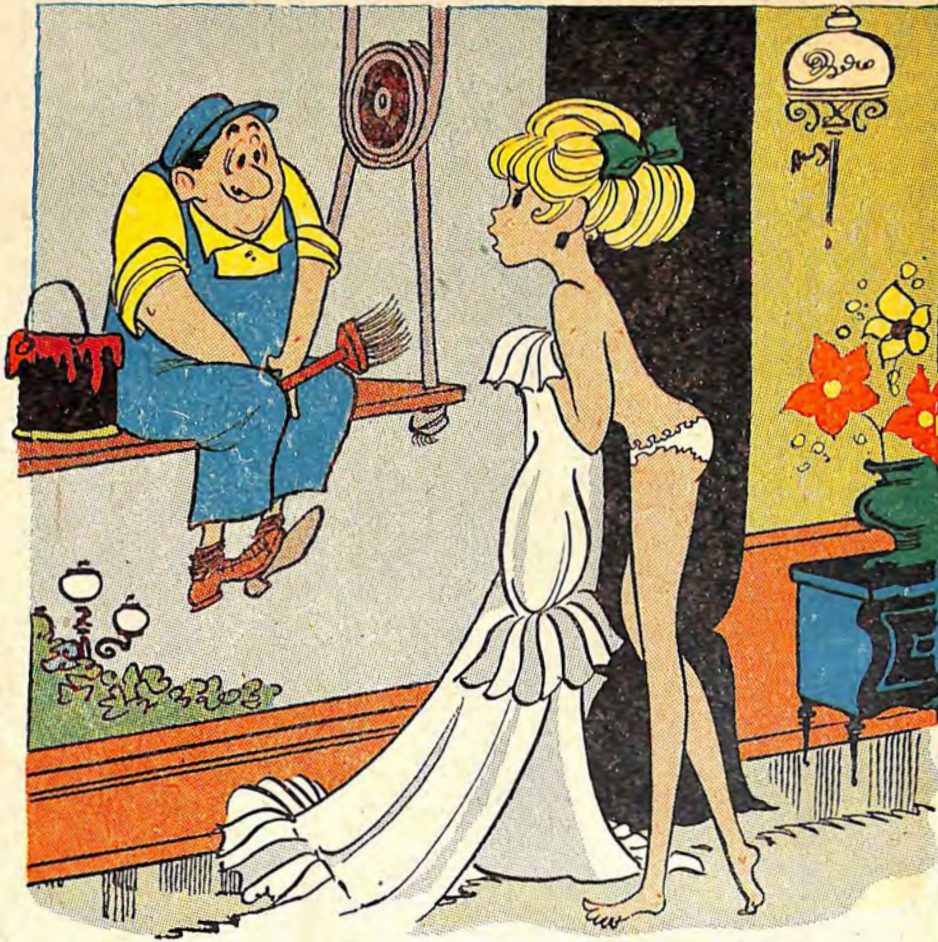
YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

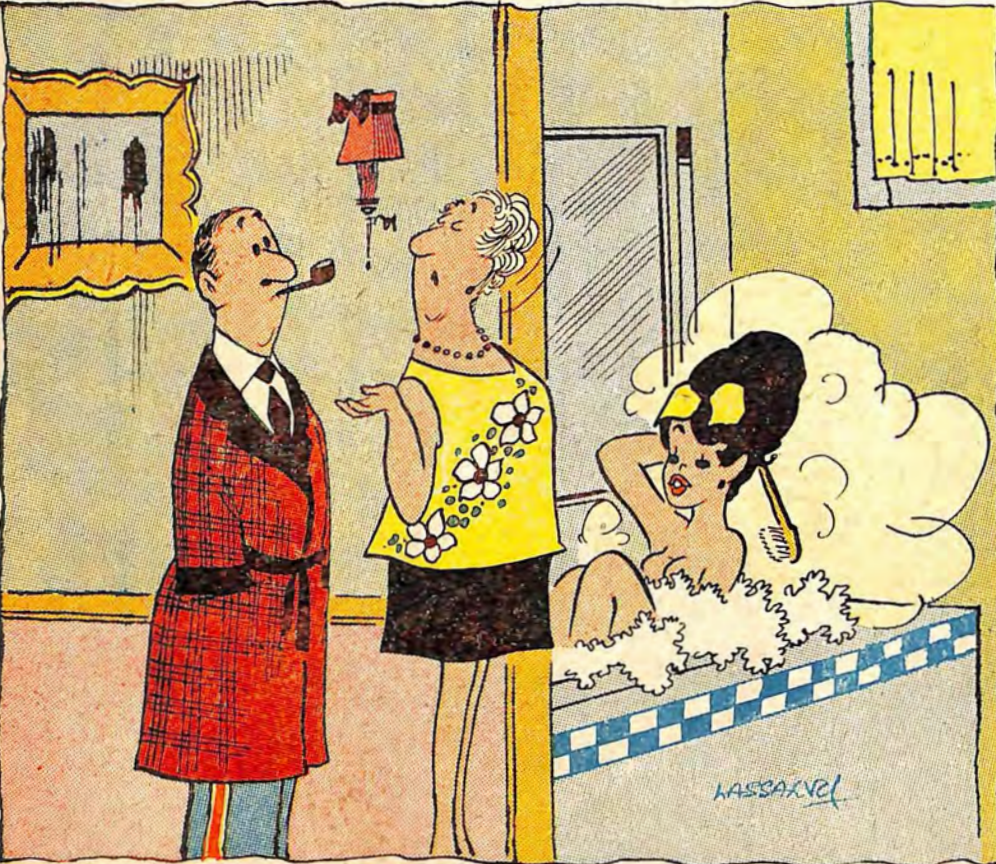
Akhalan

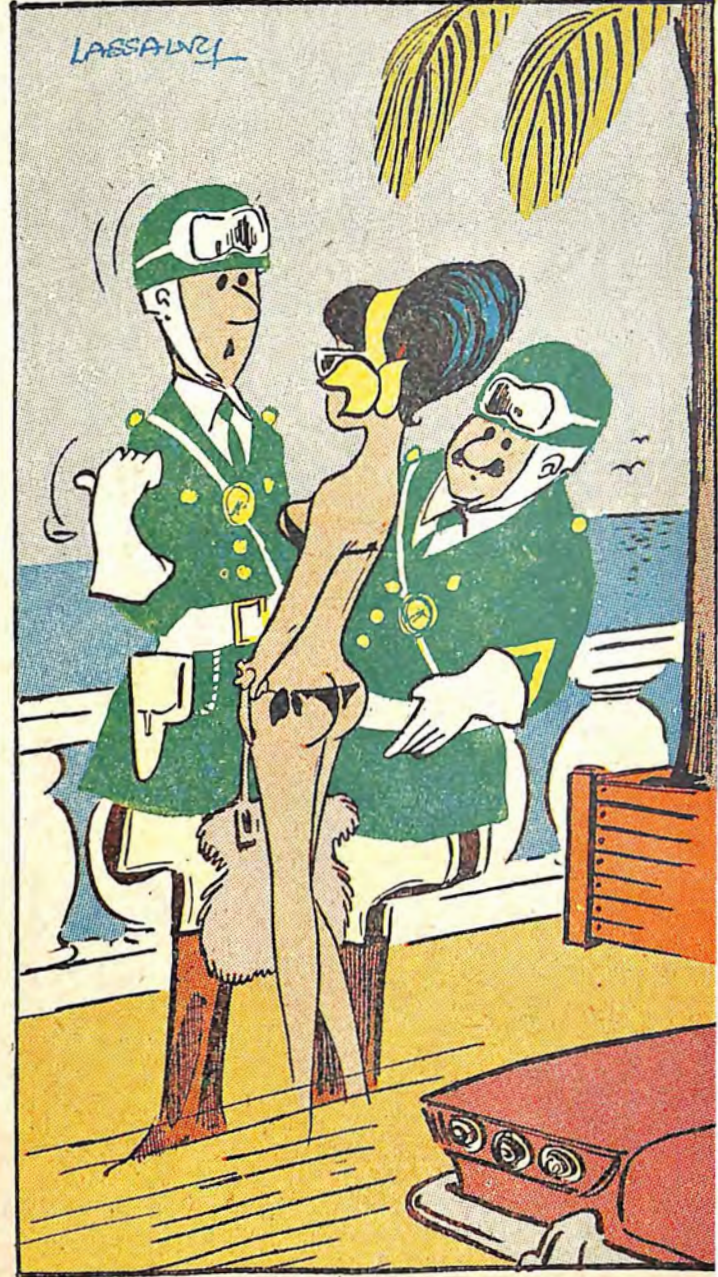
-BU İLK SOYUNUŞUNUZ MU?..
-RESİM İÇİN İLK!

-KİBAR BİR ERKEK GÖZLERİNİ KAPAR...
-BEN KİBAR DEĞİLİM Kİ... BOYACIYIM!

-HİZMETÇİ VAR BANYODA...
-İYİ, İYİ... BENİM DE ARKAMI SABUNLAYIVERSİN!

-BU KIYAFETTE ARABA KULLANMAK
OLMAZ... BÜTÜN TRAFİK AKSIYOR!